

**LEDERNE I SUKP
ER DE
STØRSTE SPLITTELSESMAKERE
I VÅR TID**

**– Sjuende kommentar til SUKP's
sentralkomites åpne brev
*av redaksjonene i Renmin Ribao (Folkets
Dagblad) og Hongqi (Røde Flagg)*
4. februar 1964**

FORLAGET OKTOBER A/S

Vigdis

**LEDERNE I SUKP
ER DE
STØRSTE SPLITTELSESMAKERE
I VÅR TID**

**– Sjuende kommentar til SUKP's
sentralkomites åpne brev
av redaksjonene i Renmin Ribao (Folkets
Dagblad) og Hongqi (Røde Flagg)
4. februar 1964**

Ny utgave, 1. opplag 1971

Forlaget Oktober A/S

AKP Parti Historie

AKP er en av Norges største
partier. Vi har vært med på
alle valg siden 1945. Vi har
vært regjering og opposisjon.
Vi har vært med på å bygge
opp Norge.

AKP er en av Norges største
partier. Vi har vært med på
alle valg siden 1945. Vi har
vært regjering og opposisjon.
Vi har vært med på å bygge
opp Norge.

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Aldri før har enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen vært så alvorlig truet som den er i dag, hvor vi er vitne til en stormflod av moderne revisjonistisk ideologi. Både internasjonalt og innafor de enkelte partier foregår det voldsomme kamper mellom marxismen-leninismen og revisjonismen. Den internasjonale kommunistiske bevegelsen står overfor en ny alvorlig fare for splittelse.

Derfor er det en presserende oppgave for kommunistene, arbeiderklassen og verdens revolusjonære folk å forsvare enheten i den sosialistiske leiren og i den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Kinas Kommunistiske Parti har gjort konsekvente og utrettelige anstrengelser for å forsvare og styrke enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og i den sosialistiske leiren, i samsvar med marxismen-leninismen og de revolusjonære prinsipper fra 1957-deklarasjonen og Erklæringa av 1960. Det har vært, og det fortsetter å være, Kinas Kommunistiske Partis ufravikelige standpunkt å opprettholde dette grunnlaget, opprettholde enheten, fjerne uoverensstemmelser og styrke kampen mot vår felles fiende.

Helt siden de gikk inn på revisjonismens veg, har lederne i SUKP utrettelig erklært sin hengivenhet for enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Særlig i det siste har de hatt det travelt med å rope på «enhet». Dette får oss til å huske hva Engels sa for nitti år sia. »En må ikke la seg forlede av ropet om enhet. De som oftest har dette ordet på leppene, er de som sår mest splid...» «... de største sekteristene og de største kranglemakerne og kjeltringer roper enkelte ganger høgest på enhet.»¹

Samtidig som de framstiller seg sjøl som forkjempere for enhet, forsøker lederne i SUKP å kalle KKP for splittelsesmaker. I sitt Åpne Brev sier sentralkomiteen i SUKP:

De kinesiske lederne undergraver enheten ikke bare i den sosialistiske leiren, men også i hele verdens internasjonale kommunistiske bevegelse, når de tramper på den proletariske internasjonalismens prinsipper og på det groveste krenker godtatte retningslinjer for samband mellom broderpartier.

Og nye artikler som er offentliggjort i Sovjet-prensa har fordømt de kinesiske kommunistene som »sektarister» og »splittelsesmakere».

Men hvordan er det i virkeligheten? Hvem undergraver enheten i den sosialistiske leiren? Hvem undergraver enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen? Hvem tramper på den proletariske internasjonals prinsipper? Og hvem krenker godtatte retningslinjer for samband mellom broderpartier på det groveste? Med andre ord, hvem er de virkelige splittelsesmakerne?

Bare når disse spørsmåla er skikkelig besvart, kan vi ha en mulighet til å forsvare og styrke enheten i den sosialistiske leiren og i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, og dermed overvinne faren for splittelse.

EN HISTORISK OVERSIKT

For å kunne bekjempe splittelsen i den internasjonale kommunistiske bevegelsen i dag på den rette måten, må vi ha en klar forståelse av denne splittelsens art. Og for å få en slik forståelse, skal vi ta et tilbakeblikk på den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie i det siste århundret.

Kampen mellom marxismen-leninismen og opportunisten, kampen mellom de kreftene som forsvarer enheten og de som skaper splid, har gått igjen i hele den kommunistiske bevegelsens utviklingshistorie. Dette er tilfellet både i hvert enkelt land og på det internasjonale planet. I denne langvarige kampen har Marx, Engels og Lenin lagt fram det teoretiske grunnlaget for kjernen i spørsmålet om proletariatets enhet, og gjennom sin virksomhet har de gitt strålende eksempler på hvordan en bekjemper opportunisme, revisjonisme og splittelse.

I 1847 grunnla Marx og Engels arbeiderklassens første internasjonale organisasjon, »Kommunistenes forbund». I »Det kommunistiske partis manifest», som de skrev som program for forbundet, satte de fram den militante parolen »Proletarer i alle land, foren dere!», og ga en systematisk og grundig framstilling av den vitenskapelige kommunismen. På den måten la de det ideologiske grunnlaget for proletariatets internasjonale enhet.

Hele sitt liv arbeidet Marx og Engels for arbeiderklassens internasjonale enhet på dette prinsipielle grunnlaget. I 1864 grunnla de Den Første Internasjonale, *Den internasjonale arbeidersammenslutning*, for å forene arbeiderbevegelsen i alle land. I hele den tida Den Første Internasjonale eksisterte, førte de kamper på dette prinsipielle grunnlaget mot tilhengerne av teoriene til Bakunin, Proudhon, Blanqui, Lassalle osv. Den hardeste kampen var mot Bakunin og hans splittelsesmakere.

Bakuninistene angrep selve grunnlaget for Marx' teorier. De anklaget Marx for å ville gjøre »sitt spesielle program og sine personlige læresetninger enerådene i Internasjonalen». Men i virkeligheten var det de som forsøkte å påtvinge Internasjonalen sin egen lille sekts dogmer og erstatte Internasjonalens program med Bakunins opportunist-program. De søkte tilflukt i den ene intrigen etter den andre, organiserte et »flertall» med alle slags uærlige metoder, og drev annen splittelsesvirksomhet og sekterisk politikk.

For å forsvare proletariatets ekte internasjonale enhet, tok Marx og Engels et kompromissløst og prinsipielt standpunkt mot utfordringa fra de bakuninistiske splittelsesmakerne i Den Første Internasjonalen. I 1872 ble de bakuninistene som fortsatte sin splittelsesvirksomhet ekskludert fra Internasjonalen. Dette skjedde på Internasjonalens Haag-kongress hvor Marx personlig deltok.

Engels sa at dersom marxistene hadde inntatt en prinsipplos og uforsonlig holdning til den splittelsesvirksomheten som bakuninistene drev med i Haag, ville det hatt alvorlige følger for den internasjonale arbeiderbevegelsen. Han slo fast at »da hadde Internasjonalen virkelig blitt brutt i stykker, brutt i stykker gjennom 'enhet'!»²

Under ledelse av Marx og Engels kjempa Den Første Internasjonalen mot opportunisme og splittelse, og la grunnlaget for marxismen-leninismens herredømme i den internasjonale arbeiderbevegelsen.

Etter kunngjøringa om at Den Første Internasjonalen var oppløst i 1876, begynte en gradvis oppbygging av sosialistiske masse-arbeiderpartier i mange land. Marx og Engels fulgt nøye med i grunnlegginga og utviklinga av disse partiene. Deres håp var at de ville bli bygd på den vitenskapelige kommunismens grunn.

Marx og Engels så med særlig oppmerksomhet og bekymring på utviklinga i det tyske sosialdemokratiske partiet, som den gangen hadde en viktig posisjon i Europas arbeiderbevegelse. Ved mange anledninger kritiserte de det tyske partiet sterkt fordi det førte en råtten kompromiss-politikk overfor opportunistene i »enhetens» navn.

I 1875 kritiserte de det tyske sosialdemokratiske partiet for deres prinsippløse samling med lassalleanerne, og de kritiserte Gotha-programmet som var et resultat av denne samlinga. Marx uttalte at denne samlinga var »kjøpt for dyrt», og at Gotha-programmet var »et tvers gjennom forkastelig program, som demoraliserer partiet.»³ Engels pekte på at dette var et knefall for lassalleanismen på vegne av hele det tyske sosialistiske proletariatet, og han la til »Jeg er overbevist om at ei samling på et slikt grunnlag ikke engang vil vare et år.»⁴

Da Marx kritiserte Gotha-programmet, satte han fram den velkjente læresetningen at for marxistene »vil det aldri bli noen kjøpslåing med grunnleggende prinsipper».⁵

Seinere kritiserte Marx og Engels igjen lederne av det tyske partiet fordi de lot opportunistene herje fritt i partiet. Marx sa at disse opportunistene forsøkte å »erstatte partiets materialistiske grunnvoll... med moderne gudelære, med sine rettferdighets-, frihets-, likhets- og brorskapsgudinner»⁶ og at dette var en »vulgarisering av partiet og teorien».⁷ I sitt Åpne Brev til lederne av det tyske partiet, skrev Marx og Engels:

I nesten førti år har vi lagt vekt på å vise hvordan klassekampen er historiens umiddelbare drivkraft, og særlig hvordan klassekampen mellom borgerskapet og proletariatet er den store løftestanga for den moderne sosiale revolusjon. Det er derfor umulig for oss å samarbeide med dem som ønsker å utsette denne klassekampen i bevegelsen.⁸

Den Andre Internasjonale ble grunnlagt i 1889 under innflytelse av Engels. Den eksisterte i en periode av kapitalismens »fredelige» utvikling. I løpet av denne perioden ble marxismen utbredt, og »Det kommunistiske partis manifest» ble et felles program for mange millioner arbeidere. Men samtidig var det sosialistiske partier i mange land som blindt tilba borgerskapets lover, i stedet for å utnytte dem i kampen, og partier som sjøl ble legalister. Slik åpna de portene for opportunisme.

I løpet av den tida Den Andre Internasjonale eksisterte, ble derfor den internasjonale arbeiderbevegelsen delt i to hovedgrupper, de revolusjonære marxistene og de pseudo-marxistiske opportunistene.

Engels førte uforsonlig kamp mot opportunistene. Han tilbakeviste særlig skarpt deres vranglære om kapitalismens fredelige overgang til sosialismen. Han sa om disse opportunistene som opptrådte som marxister at Marx »ville ha gjentatt det Heine sa til dem som etterliknet ham: 'Jeg sådde drager, men høstet løpper!'»⁹

Etter Engels' død i 1895, trådte disse »loppene» åpent fram, de reviderte marxismen fra grunnen av, og tok gradvis over ledelsen av Den Andre Internasjonale.

Som den mest framtreddende revolusjonære i den internasjonale arbeiderbevegelsen etter Engels, tok Lenin på seg det store ansvaret for å forsvare marxismen og bekjempe revisjonismen i Den Andre Internasjonale.

Da revisjonistene i Den Andre Internasjonale hylte opp om at marxismen var »ufullstendig» og »umoderne», erklærte Lenin høytidelig: »Vi holder helt og fullt fast ved marxismens teoretiske grunnlag», fordi denne revolusjonære teorien »forener alle sosialister».¹⁰

Framfor alt kjempet Lenin for å skape et marxistisk parti i Russland. For å bygge opp et parti av det nye slaget, som i grunnleggende spørsmål skilte seg fra opportunist-partiene i Den Andre Internasjonale, måtte han føre kompromissløse kamper mot de forskjellige anti-marxistiske klikkene i Russlands Sosialdemokratiske Arbeiderparti.

Som i andre partier i Den Andre Internasjonale, var det i Russlands Sosialdemokratiske Arbeiderparti ei revolusjonær gruppe og ei opportunistisk gruppe. Den førstnevnte var bolsjevikene, under ledelse av Lenin, den sistnevnte var mensjevikene.

Under Lenins ledelse utkjempe bolsjevikene langvarige teoretiske og politiske kamper for å verne om enheten i arbeiderklassens parti, og for å holde partiets rekke rene. Endelig i 1912 ble mensjevikene ekskludert fra partiet, fordi de holdt fast ved opportunismen, og på grunn av sin splittelsesvirksomhet.

Alle opportunistklikkene skjelte ut Lenin på det voldsomme. De forsøkte på alle måter å framstille ham som en splittelsesmaker. Trotsky fulgte opp denne politikken, samtidig som han hevet »enhetens» fane. Lettfærdig gikk han til angrep på Bolsjevikpartiet og Lenin, som han kalte en »ransmann» og »splittelsesmaker». Lenin svarte at Trotsky, som ga seg ut for å være »motstander av splittelse», i virkeligheten var »en representant for klikkvesenets verste levninger»,¹¹ og »den verste av splittelsesmakerne».¹²

Lenin uttrykte det klart: »Enhet — en stor sak, og et stort slagord! Arbeiderklassens sak krever enhet mellom marxister, men ikke enhet mellom marxister og de som kjemper mot eller ødelegger marxismen.»¹³

Lenins kamp mot mensjevikene hadde stor internasjonal betydning, for mensjevikenes ideologi var bare en russisk variant av revisjonismen i Den Andre Internasjonale, og den fikk støtte av de revisjonistiske lederne i Den Andre Internasjonale.

Samtidig som Lenin bekjempet mensjevikene, førte han også en rekke kamper mot revisjonismen i Den Andre Internasjonale.

Før den første verdenskrigen, kritiserte Lenin revisjonistene i Den Andre Internasjonale på det teoretiske og politiske planet. På kongressene i Stuttgart og København slo han ansikt til ansikt med dem.

Da den første verdenskrigen brøt ut, ble proletariatet i Europa åpent forrådt av lederne i Den Andre Internasjonale. De opptrådte helt i imperialistenes interesse da de oppfordret arbeidere i de forskjellige land til å myrde hverandre. På denne måten skapte de en alvorlig splittelse i det internasjonale proletariatet. Som Rosa Luxembourg sa, snudde revisjonistene opp ned på det stolte slagordet: »Arbeidere i alle land, foren dere!», og sa i stedet: »Arbeidere i alle land, slå hverandre i hjel!»¹⁴

Det sosialdemokratiske partiet i Tyskland, Marx' fedreland, var den gangen det mektigste og mest innflytelsesrike partiet i Den Andre Internasjonale. Det var det første partiet som stilte seg på samme side som imperialistene i sitt land. Slik ble dette partiet hovedforbryteren i splittelsen av den internasjonale arbeiderbevegelsen.

På dette kritiske punktet sto Lenin fram, og kjempet beslutsomt for å forsvare proletariatets internasjonale enhet.

I sin artikkel »Det revolusjonære sosialdemokratiets oppgaver i den europeiske krigen», som ble spredt i august 1914, kunngjorde Lenin at Den Andre Internasjonalen hadde brutt sammen, og han fordømte på det skarpeste de fleste av Internasjonalens ledere. Særlig sterkt fordømte han lederne i det tyske sosialdemokratiske partiet for deres åpne forræderi mot sosialismen.

Med den kjensgjerning for øyet at revisjonistene i Den Andre Internasjonale hadde gjort sitt hemmelige samarbeid med borgerskapet om til et åpent samarbeid, og dermed gjort splittelsen i den internasjonale arbeiderbevegelsen uopprettelig, uttalte Lenin:

Det er umulig å utføre sosialismens oppgaver i dag, det er umulig å oppnå virkelig internasjonal enhet mellom arbeiderne, uten et beslutsomt brudd med opportunismen, og uten å forklare massene hvorfor opportunismen uunngåelig må lide nederlag.¹⁵

På bakgrunn av dette ga Lenin fast støtte til marxistene i mange land som brøt med opportunistene, og han oppfordret dristig til å opprette en tredje Internasjonale, som erstatning for Den Andre Internasjonale som hadde brutt sammen. Bare på den måten kunne proletariatets internasjonale enhet gjenoppbygges.

Den Tredje Internasjonale ble grunnlagt i mars 1919. Den tok i arv erfaringene fra de riktige bedriftene som Den Andre Internasjonale tross alt hadde utført, og den forkasta dens opportunisme, sosialsjåvinisme og borgerlige og småborgerlige søppel. Slik kunne det internasjonale proletariatets revolusjonære sak styrkes både i bredde og dybde.

Lenins teori og praksis førte marxismen til et nytt stadium i utviklinga – leninismens stadium. Med marxismen-leninismen som grunnlag, ble proletariatets internasjonale enhet og enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen styrka og ført videre.

ERFARINGER OG LÆRDOMMER

Hva viser utviklinga av den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie?

For det første viser den at som alle andre ting utvikler den internasjonale arbeiderbevegelsen seg mot å dele seg i to. Klassekampen mellom arbeiderklassen og borgerskapet må uunngåelig gjenspeiles i de kommunistiske rekkene. Det kan ikke unngås at opportunisme av et eller annet slag oppstår i løpet av utviklinga til den kommunistiske bevegelsen, at opportunistar driver splittelsesvirksomhet, og at marxist-leninister kjemper mot opportunisme og splittelse. Det er nettopp gjennom kamp mellom motsetninger at marxismen-leninismen og den internasjonale arbeiderbevegelsen har utvikla seg. Og det er også gjennom denne kampen at den internasjonale arbeiderbevegelsen er blitt styrka og enheten befesta på marxismen-leninismens grunn.

Engels sa:

Arbeiderbevegelsen går nødvendigvis gjennom forskjellige trinn i utviklinga; på hvert trinn vil noen mennesker bli sittende fast og ikke bli med i den videre utviklinga. Og dette forklarer hvorfor det er slik at »arbeiderklassens solidaritet» blir virkeliggjort overalt i forskjellige parti-grupperinger som fører feider på liv og død med hverandre.¹⁶

Dette er nøyaktig det som hendte. Både »Kommunistenes forbund», Den Første Internasjonale og Den Andre Internasjonale var først forent, og i løpet av utviklinga ble de splitta i to deler som utvikkla seg i strid med hverandre. Hver gang førte den internasjonale kampen mot opportunisme og splittelse den internasjonale arbeiderbevegelsen opp til et nytt stadium, og gjorde den i stand til å smi en fastere og bredere enhet på et nytt grunnlag. Seieren i Oktober-revolusjonen, og opprettinga av Den Tredje Internasjonale, var det viktigste som ble oppnådd ut fra kampen mot revisjonismen og splittelsen i Den Andre Internasjonale.

Enhet, kamp og endatil splittelse, og en ny enhet på et nytt grunnlag – slik er dialektikken i utviklinga av den internasjonale arbeiderbevegelsen.

For det andre viser den internasjonale kommunistbevegelsens historie at i enhver periode er kampen mellom de som forsvarer enheten, og de som prøver å skape splittelse den samme som kampen mellom marxismen-leninismen og opportunismen-revisjonismen, mellom de som holder fast ved marxismen og de som forrader marxismen.

Både internasjonalt og i hvert enkelt land, er proletariatets ekte enhet bare mulig på marxismen-leninismens grunn.

Både internasjonalt og i hvert enkelt land ser vi at der opportunismen og revisjonismen tar overhånd, der kan en ikke unngå splittelse i arbeiderklassens rekker. Enhver splittelse i kommunistbevegelsen skyldtes den opportunist-revisjonistiske motstanden mot og forræderiet av marxismen-leninismen.

Hva er splittelsesvirksomhet?

Det betyr brudd med marxismen-leninismen. Enhver som bekjemper og forråder marxismen-leninismen og undergraver grunnlaget for arbeiderklassens enhet, er en splittelsesmaker.

Det betyr brudd med det revolusjonære proletariske partiet. Enhver som holder fast på ei revisjonistisk linje, og som forandrer et revolusjonært proletarisk parti til et reformistisk borger-parti, er en splittelsesmaker.

Det betyr brudd med det revolusjonære proletariatet og de brede massene av det arbeidende folket. Enhver som følger et program og ei linje som er i strid med folkets revolusjonære vilje og arbeiderklassen og det arbeidende folkets grunnleggende interesser, er en splittelsesmaker.

Lenin sa: »Der hvor *flertallet* av de klassebevisste arbeiderne har samla seg om tydelige og bestemte vedtak, der er det *enhet* i mening og i handling», mens opportunismen »i virkeligheten betyr brudd, fordi den uten skam vil forhindre flertallet av arbeiderne i å få sin vilje fram».¹⁷

Splittelsesvirksomhet tjener borgerskapet og møter dets behov ved å ødelegge arbeiderklassens enhet. Det er borgerskapets stadige politikk å skape splittelse i arbeiderklassens rekker. Den mest skadelige måten å gjøre dette på, er å kjøpe eller utdanne agenter innafor arbeiderklassens egne rekker. Og opportunistene og revisjonistene er nettopp agenter for borgerskapet. De forsøker ikke å oppnå enhet i arbeiderklassen for kamp mot borgerskapet, tvert imot ønsker de at arbeiderklassen skal samarbeide med borgerskapet. Dette var det revisjonistene i Den Andre Internasjonalen, slike som Bernstein og Kautsky, gjorde. På et tidspunkt da det var imperialistenes største frykt at proletariatet i alle land skulle forene seg og forandre imperialist-krigen til borgerkriger, sto de fram for å skape splittelse i den internasjonale arbeiderbevegelsen og gjøre seg til talsmenn for samarbeid mellom arbeiderklassen og borgerskapet.

Splittelsesmakerne i kommunistenes rekker er de som for å imøtekomme borgerskapets behov bryter med marxismen-leninismen, med det revolusjonære proletariske parti, med den revolusjonære arbeiderklassen, og med de brede lag av det arbeidende folket; og om de for en periode er i flertall eller sitter i ledende stillinger, er de like fullt splittelsesmakere.

I Den Andre Internasjonals dager, var revisjonistene, representert ved Bernstein og Kautsky, i flertall. Marxistene, representert ved Lenin, var i mindretall. Likevel er det klart at det var Bernstein og Kautsky og andre opportunister som var splittelsesmakerne, og ikke de revolusjonære som Lenin.

I 1904 var mensjevikene splittelsesmakerne, enda de hadde tilranet seg ledelsen i det russiske sosialdemokratiske arbeiderparti. Lenin påpekte den gangen at: »De ledende sentra (det vil si den sentrale pressa, sentralkomiteen og rådet) *har brutt med partiet*», og at »disse sentra *har satt seg utafor partiet*. Det fins ingen mellomveg; man er enten på sentrenes eller på partiets side».¹⁸

Kort sagt, opportunisme og revisjonisme er roten til splittelsesvirksomhet. Og den måten opportunisme og revisjonisme trer fram på i organisasjonen er gjennom splittelsesvirksomhet. En kan også si at opportunisme og revisjonisme er splittelsesvirksomhet og sekterisme. Revisjonistene er de største og verste splittelsesmakerne og sekteristene i den kommunistiske bevegelsen.

For det tredje viser den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie at proletariats enhet er blitt befestet og utviklet gjennom kamp mot opportunisme, revisjonisme og splittelsesvirksomhet. Kampen for enhet er umulig å skille fra kampen for de grunnleggende prinsipper.

Den enhet som arbeiderklassen krever, er enhet på klassens grunnlag, enhet mot den felles fienden, og enhet for det store mål, kommunismen. Det teoretiske og politiske grunnlaget for proletariats internasjonale enhet er marxismen-leninismen. Bare når den internasjonale arbeiderklassen har oppnådd en slik teoretisk og politisk enhet, kan den oppnå en enhetlig organisering, og enhet i handling.

Proletariats virkelige revolusjonære enhet kan bare oppnås ved å holde fast ved de grunnleggende prinsippene og holde fast ved marxismen-leninismen. Enhet som kjøpes ved å svikte dette grunnlaget, og i stedet velte seg i søla sammen med opportunistene, er ikke lenger arbeiderklassens enhet. I stedet betyr det, som Lenin sa, »i praksis enhet mellom arbeiderklassen og det nasjonale borgerskapet, og en *splittelse* i proletariats internasjonale enhet; og splittelse blant de revolusjonære».¹⁹

Han pekte også på at »i likhet med borgerskapet, som ikke vil forsvinne før det er slått», vil heller ikke opportunistene, som er bestukket og får støtte fra borgerskapet, »dø hvis de ikke blir 'drept', dvs. overvunnet og fratatt all innflytelse blant den sosialistiske arbeiderklassen.»²⁰

Stilt overfor utfordringene fra opportunist-revisjonistene, som åpenlyst splitter den internasjonale kommunistiske bevegelsen, må ikke marxist-leninistene fire på de grunnleggende prinsippene, men kjempe bestemt mot en slik splittelsesvirksomhet. Dette er en uvurderlig arv fra eksemplet til Marx, Engels og Lenin, og den eneste riktige måten å verne om enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

DE STØRSTE SPLITTELSESMAKERNE I VÅR TID

Hendingene i de siste åra viser at lederne i SUKP, anført av Krustsjov, er blitt de viktigste representantene for den moderne revisjonismen og de største splittelsesmakerne i den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Mellom SUKP's 20. og 22. kongress utvikla lederne i SUKP et omfattende revisjonistisk system. De satte fram ei revisjonistisk linje som går imot den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur, ei linje som består av »fredelig sameksistens», »fredelig konkurranse», »fredelig forandring», »hele folkets stat» og »hele folkets parti». De har prøvd å pålegge alle broderpartiene denne revisjonistiske linja som erstatning for den felles linja for den internasjonale kommunistiske bevegelsen som ble slått fast på møtene mellom broderpartiene i 1957 og 1960. Og de har angrepet alle som holder fast ved den marxist-leninistiske linja og setter seg mot den revisjonistiske linja deres.

Lederne i SUKP har sjøl underminert grunnlaget for enhet i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og skapt den nåværende alvorlige faren for splittelse ved å forråde marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismen og kjøre fram sin revisjonistiske splittelseslinje.

Lederne i SUKP har langt fra arbeidet for å konsolidere og utvide den sosialistiske leiren, de har strevd for å splitte og oppløse den. Slik har de brakt forvirring i den tidligere faste sosialistiske leiren.

De har krenka prinsippene for samband mellom broderland, slik de ble slått fast i Deklarasjonen og Erklæringa, fulgt en stormakts-sjåvinistisk og nasjonal-egoistisk politikk overfor andre sosialistiske land, og dermed brutt enheten i den sosialistiske leiren.

De har egenmektig krenka broderlands suverenitet, blanda seg inn i deres indre anliggender, utført nedbrytende handlinger og på alle måter prøvd å bestemme over broderland.

I »den internasjonale arbeidsdelingas» navn har lederne i SUKP gått imot at broderland følger politikken å bygge sosialismen ved sine egne krefter og utvikle økonomien på uavhengig grunnlag, og har i stedet prøvd å gjøre dem

til økonomiske underbruk. De har prøvd å tvinge de broderlandene som er relativt tilbakestående økonomisk til å avstå fra industrialisering og bli råvarekilder og marked for deres overskuddsprodukter.

Lederne i SUKP følger helt hensynsløst sin stormakts-sjåvinistiske politikk. De har stadig lagt politisk, økonomisk og til og med militært press på broderland.

Lederne i SUKP har åpent oppfordra til opprør mot lederne i partiet og regjeringa i Albania, skamløst brutt alle økonomiske og diplomatiske forbindelser med landet og på en tyrannisk måte fratatt landet alle dets legitime rettigheter som medlem av Warszawapakten og Rådet for gjensidig økonomisk hjelp.

Lederne i SUKP har krenka den kinesisk-sovjetiske avtalen om vennskap, samband og gjensidig hjelp, fatta en ensidig beslutning om å trekke tilbake 1390 sovjetiske eksperter som arbeidet i Kina, å bryte 343 kontrakter og tilleggskontrakter om bruk av eksperter og å avlyse 257 vitenskapelige og tekniske samarbeidsprosjekter, og har fulgt en restriktiv og diskriminerende handelspolitikk overfor Kina. De har provosert episoder på den kinesisk-sovjetiske grensa og drevet undergrunnsarbeid i stor målestokk i Sinkiang. Ved mer enn en anledning har Krustsjov gått så langt som til å si til ledende kamerater i Sentralkomiteen i KKP at visse anti-parti-elementer i det kinesiske kommunistpartiet var hans »gode venner». Han har rost kinesiske anti-parti-elementer fordi de angrep det kinesiske partiets linje for sosialistisk oppbygging. Det store spranget framover og folkekommunen, og beskrevet deres oppførsel som »mandig oppførsel».

Slike handlinger som fører til alvorlig forverring av forholdet mellom stater, er sjeldne sjøl mellom de kapitalistiske landene. Allikevel fortsetter lederne i SUKP å skravle om å være »trofaste» mot den proletariske internasjonalsmen. Vi vil gjerne spørre om det finnes en trevl av internasjonalsme i alt dette dere har gjort?

Stormakts-sjåvinismen og splittelsesmakeriet til SUKP-lederne er like grell i deres oppførsel overfor broderpartier.

Siden SUKP's 20. kongress har partiets ledere under påskudd av å »bekjempe persondyrkinga» prøvd å endre ledelsen i andre broderpartier etter sin egen vilje. Helt til nå har de holdt fast på at å »bekjempe persondyrkinga» er en forutsetning for gjenoppretting av enheten og et »prinsipp» som er »obligatorisk for ethvert kommunistisk parti».²¹

I motsetning til prinsippene for forholdet mellom broderpartier slik de er framlagt i Deklarasjonen og Erklæringa ignorerer lederne i SUKP broderpartienes uavhengige og likeverdige stilling, insisterer på å opprette et slags

føydalt patriarkalsk herredømme over den internasjonale kommunistiske bevegelsen og forandre et forhold mellom broderpartier til å bli et forhold mellom en patriarkalsk far og hans sønner. Krustsjov har mer enn en gang beskrevet et broderparti som en »tåpelig gutt» og kalt seg sjøl for partiets »mor».²² Med sin føydale sjølhevdelespsykologi er han totalt blotta for skamfølelse.

Lederne i SUKP har fullstendig ignorert prinsippet om å nå fram til enhet gjennom rådslaging mellom broderpartier og har for vane å ta diktatoriske avgjørelser og kommandere andre omkring. De har hensynsløst brutt overenskomster med broderpartier, fatta egenmektige avgjørelser i viktige saker av felles interesse for broderpartiene, og tvunget på dem sine avgjørelser.

Lederne i SUKP har krenka prinsippet om at meningsforskjeller mellom broderpartier bør avgjøres gjennom rådslaging mellom partiene; de brukte først sin egen partikongress og siden kongressene til andre broderpartier som talerstol for svære offentlige angrep på de broderpartiene som fast støtter marxismen-leninismen.

Lederne i SUKP ser på broderpartier som bønder på sitt eget diplomatiske sjakkbrett. Krustsjov spiller høgt og lettsindig, han sender varme og kalde vinder, han sier noe en dag og noe annet dagen etter, og likevel forlanger han at broderpartiene skal danse etter hans pipe uten å vite hvorfra og hvorhen.

Lederne i SUKP har skapt vansker og splittelse i mange kommunistiske partier ved å oppmuntre tilhengerne av sin revisjonistiske linje i disse partiene til å angripe ledelsen eller rane til seg ledende posisjoner, forfølge marxist-leninister og til og med ekskludere dem fra partiet. Det er denne splittelsesvirksomheten til lederne i SUKP som har vært opphav til de organisatoriske splittelsene i de kommunistiske broderpartiene i mange kapitalistiske land.

Lederne i SUKP har gjort bladet *Fredens og sosialismens problemer*, som opprinnelig var et felles tidsskrift for broderpartiene, til et middel til å spre revisjonisme, sekterisme og splittelsesmakeri og et redskap for hensynsløse angrep på marxist-leninistiske broderpartier, noe som krenker enigheten som ble fastlagt på møtet der bladet ble grunnlagt.

I tillegg pålegger de de internasjonale demokratiske organisasjonene å følge den revisjonistiske linja, de endrer den riktige linja som disse organisasjonene følger og prøver å skape splittelse i dem.

Lederne i SUKP har snudd opp ned på hvem som er fiender og hvem kamerater. De har snudd kamplinjene, som skulle vært retta mot USA-imperialismen og dens lakeier, mot de marxist-leninistiske broderpartiene og -landene.

Lederne i SUKP er oppsatt på samarbeid mellom Sovjet og USA for å få herredømme over verden, de ser på USA-imperialismen, alle verdens folks glupskeste fiende, som sin mest pålitelige venn, og de behandler broderpartiene og -landene som holder fast på marxismen-leninismen, som sin fiende. De er i hemmelig forbund med USA-imperialismen, de reaksjonære i ulike land, klikken rundt renegaten Tito, og sosialdemokrater på høyre fløy i et kompaniskap *mot* de sosialistiske broderlandene, marxist-leninistene og de revolusjonære folkene i alle land.

Når de griper etter et halmstrå fra Eisenhower eller Kennedy eller andre av samme slag, eller når de tror alt går glatt for dem, er lederne i SUKP ute av seg sjøl av lykke. Da går de til ville angrep på broderpartier og -land som holder fast ved marxismen-leninismen, og prøver å ofre dem på alteret til sin politiske forbindelse med USA-imperialismen.

Når den feilaktige politikken deres ikke lykkes, og de kommer i vanskeligheter, blir lederne i SUKP sintere og rødere i fjeset enn noen sinne, og går igjen til ville angrep på broderpartiene og -landene som holder fast på marxismen-leninismen, og prøver å legge skylda på andre.

Disse fakta viser at lederne i SUKP har slått inn på en veg som fullstendig forrårer den proletariske internasjonalismen, står i strid med interessene til Sovjet-folket, den sosialistiske leiren og den internasjonale kommunistiske bevegelsen, og i strid med interessene til alle verdens revolusjonære folk.

Disse fakta viser klart at lederne i SUKP stiller sin revisjonisme opp mot marxismen-leninismen, sin stormakts-sjåvinisme og nasjonale egoisme opp mot proletarisk internasjonalisme, og sin sekterisme og sitt splittelsesmakeri opp mot proletariatets internasjonale enhet. Som alle revisjonister og opportunisten i fortida har også lederne i SUKP blitt de som skaper splittelse i mange broderpartier, den sosialistiske leiren og hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Revisjonismen og splittelsesmakeriet til SUKP-lederne utgjør en mye større fare enn andre opportunisten noen gang har gjort eller gjør. Som alle vet forekommer denne revisjonismen i SUKP, partiet som ble skapt av Lenin og som har hatt den høyeste aktelse blant alle kommunistiske partier; den forekommer i Sovjetunionen, det første sosialistiske landet. I mange år har marxist-leninister og revolusjonære folk over hele verden hatt stor aktelse for SUKP og sett på Sovjetunionen som grunnlaget for verdensrevolusjonen og forbildet for kampen. Og lederne i SUKP har benytta seg av dette – av prestisjen til partiet som ble skapt av Lenin og til det første sosialistiske landet – til å dekke over innholdet i revisjonismen og splittelsesvirksomheten

sin, og narre dem som ennå ikke er klar over sannheten. Disse tidligere mestere i falskhet roper »enhet, enhet», samtidig som de i virkeligheten er opptatt med å splitte. I en viss grad kan narrestrekene deres forvirre folk for ei tid. Tradisjonell tiltro til SUKP og uvitenhet om faktiske forhold har hindra ganske mange fra å se revisjonismen og splittelsesmakeriet til SUKP-lederne snarere.

Fordi lederne i SUKP har statsmakta i et stort sosialistisk land som har verdensomfattende innflytelse, har den revisjonistiske og splittende linja deres gjort mye større skade på den internasjonale kommunistiske bevegelsen og verdensrevolusjonens proletære sak enn noen av fortidas opportunister og splittelsesmakere.

Det kan sies om SUKP-lederne at de er de største av alle revisjonister så vel som de største av alle sekterister og splittelsesmakere som historia kjenner.

Det er allerede klart at revisjonismen og splittelsesmakeriet til SUKP-lederne har vært til stor hjelp for den internasjonale spredninga av den revisjonistiske bølgen, og gjort imperialistene og de reaksjonære i alle land en enorm tjeneste.

Revisjonismen og splittelsesmakeriet til SUKP-lederne er et produkt både av den kraftige veksten i de borgerlige elementene innafor Sovjetunionen, og av framstøta til den imperialistiske politikken, særlig USA's imperialistiske politikk med atom-utpressing og »fredelig utvikling». Og videre nærer den revisjonistiske og splittende teorien og politikken deres ikke bare de utbredte kapitalistiske kreftene i hjemlandet, men også i sin tur imperialismen, og tjener til å lamme den revolusjonære viljen og til å hindre den revolusjonære kampen til verdens folk.

På grunn av dette har lederne i SUKP allerede oppnådd varme lovprisninger og applaus fra imperialismen og dens lakeier.

USA-imperialistene roser Krustsjov spesielt for hans splittelsesvirksomhet i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. De sier: »Det synes klart at Krustsjov har et så oppriktig ønske om en avtale med vesten at han er villig til å risikere en splittelse i den kommunistiske bevegelsen for å oppnå det.»²³ »Nikita Krustsjov har ugjenkallelig ødelagt den enhetlige blokken fra Stalins dager. Det er kanskje den største tjenesten Krustsjov har gjort – ikke kommunismen, men den vestlige verden.»²⁴ »Vi burde være takknemlige for hans dårlige behandling av sine forbindelser med kineserne . . . Vi burde være takknemlige for at han har skapt forvirring i den internasjonale kommunismen med en mengde sjølgode og helt uventa initiativ.»²⁵

De mener fullt og fast at Krustsjov er »den beste sovjetiske statsminister vesten kan håpe å få forhandle med og ... vesten må på det nåværende tidspunkt forsøke å unngå enhver handling som kan svekke hans posisjon ytterligere.»²⁶ De sier: »Administrasjonen er nå overbevist om at USA bør gi Krustsjov all mulig støtte i hans strid med kommunist-Kina.»²⁷

Trotskistene, som har spilt politisk fallitt for lenge sia, er blant dem som bifaller lederne i SUKP. Trotskistene støtter dem aktivt i slike spørsmål som hvilket syn man bør ha på Stalin, på USA-imperialismen og på de jugoslaviske revisjonistene. De sier: »Den situasjonen som den 20. partikongressen og enda mer den 22. partikongressen til SUKP har skapt er særdeles gunstig for en gjenoppliving av vår bevegelse i arbeiderstatene.»²⁸ »Vi har forberedt oss på dette i mer enn 25 år, nå må vi sette i gang, og det kraftig.»²⁹ »Når det gjelder Krustsjovs linje, vil vi gi den betinga støtte i kampen for av-stalinisering mot de mer konservative tendensene ... »³⁰

Bare se! Alle revolusjonens fiender støtter SUKP-lederne med stor iver. Grunnen er at i holdninga til marxismen-leninismen og verdensrevolusjonen snakker revolusjonens fiender og SUKP-lederne det samme språk, og at den revisjonistiske og splittende politikken til lederne i SUKP møter USA-imperialismens kontra-revolusjonære behov.

Som Lenin sa, forstår borgerskapet at »de aktive folkene i arbeiderbevegelsen som står på den opportunistiske linja, forsvarer borgerskapet bedre enn borgerskapet kan gjøre sjøl.»³¹ De imperialistiske herrere lar med glede SUKP-lederne rydde vegen for ødelegginga av verdensrevolusjonens sak.

Etter å ha skapt alvorlig fare for splittelse i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, prøver SUKP-lederne å legge skylda på andre, og bakvasker det kinesiske kommunistpartiet og andre marxist-leninistiske partier som »splittelsesmakere» og »sektarister» og finner på en hærsikare beskyldninger mot dem.

Her finner vi det nødvendig å ta opp noen av de viktigste beskyldningene og gjendrive dem en for en.

TILBAKEVISNING AV ANKLAGEN OM Å VÆRE FIENDER AV FOLKET

Lederne i SUKP anklager alle som kritiserer og motsetter seg revisjonismen og splittelsesmakeriet deres for å være Sovjetfiendtlige. Dette er en forferdelig anklage. Å gjøre motstand mot det første sosialistiske landet i verden og partiet som ble grunnlagt av Lenin – for en uforskammethet!

Men vi råder SUKP-lederne til ikke å innlate seg på skuespill. Anklagen om sovjetfiendtlighet kan aldri passe på oss.

Vi råder også SUKP-lederne til ikke å narre seg sjøl. Anklagen om sovjetfiendtlighet kan aldri få marxist-leninistene til å tie.

Sammen med alle andre kommunister og revolusjonære folk over hele verden har vi kinesiske kommunister alltid hatt oppriktig respekt og kjærlighet til det store Sovjet-folket, Sovjetstaten og det sovjetiske kommunistpartiet. For det var folket i Sovjetunionen som under ledelse av Lenins parti tente Oktoberrevolusjonens seierrike fakkell, starta den proletariske verdensrevolusjonens tidsalder, og marsjerte i fortroppen langs vegen til kommunismen i åra som fulgte. Det var Sovjetunionens Kommunistiske Parti og Sovjetstaten som under ledelse av Lenin og Stalin fulgte en marxist-leninistisk innenriks- og utenrikspolitikk, oppnådde enestående resultater i oppbygginga av sosialismen, ga det største bidraget til seieren i krigen mot fascismen, og ga internasjonalistisk støtte til de revolusjonære kampene til proletariatet og det arbeidende folket i alle andre land.

Ikke lenge før sin død sa Stalin:

»... representanter for broderpartiene som beundret vårt partis mot og framgang, ga det tittelen verdensrevolusjonens og arbeiderbevegelsens »sjokkbrigade«. På denne måten uttrykte de håpet om at »Sjokkbrigadens« gode resultater ville hjelpe til å gjøre stillingen lettere for de folkene som vansmekter under kapitalismens åk. Jeg tror vårt parti har rettfærdiggjort disse forhåpningene ... »³²

Han hadde rett i at Sovjetpartiet som ble grunnlagt av Lenin hadde rettfærdiggjort alle kommunisters forhåpninger. Sovjetpartiet var verdt den beundring og støtte det fikk fra alle broderpartiene, også Kinas Kommunistiske Parti.

Men fra og med sin 20. kongress har SUKP-lederne med Krustsjov i spissen slynget ut voldsomme angrep på Stalin og slått inn på den revisjonistiske vegen. Er det mulig å si at de har rettferdiggjort alle kommunisters forhåpninger? Nei, det har de ikke.

I sitt *Forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje* peker sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti på at det er et felles krav fra folket i de sosialistiske landene og fra det internasjonale proletariatet og det arbeidende folket at alle kommunistiske partier i den sosialistiske leiren må:

1. Fastholde den marxist-leninistiske linja og holde fast ved en riktig marxist-leninistisk innenriks- og utenrikspolitikk;

2. befeste proletariatets diktatur og forbundet mellom arbeiderne og bøndene under proletariatets ledelse og føre den sosialistiske revolusjon fram til slutten på den økonomiske, politiske og ideologiske front;

3. fremme de brede massenes initiativ og skaperevne, gjennomføre den sosialistiske oppbygging på en planmessig måte, forbedre folkets levevilkår og styrke det nasjonale forsvar;

4. styrke den sosialistiske leirens enhet på marxismen-leninismens grunn og støtte andre sosialistiske land i samsvar med den proletariske internasjonalisme;

5. bekjempe den imperialistiske krigs- og aggresjonspolitikk og forsvare verdensfreden;

6. bekjempe den anti-kommunistiske, folkefiendtlige og kontra-revolusjonære politikk som føres av de reaksjonære i alle land, og

7. hjelpe de undertrykte klasser og nasjoner i verden i deres revolusjonære kamper.

Det legger til at alle kommunistiske partier i den sosialistiske leiren »skylder sitt eget folk og det internasjonale proletariatet å oppfylle disse krava».³³

Men lederne i SUKP har i stedet svikta disse krava, skuffet broderpartienes forhåpninger og fulgt ei revisjonistisk og splittende linje. Dette krenker ikke bare det internasjonale proletariatets og arbeidende folks interesser, men også SUKP's, Sovjetstatens og Sovjetfolkets egne interesser.

Det er ingen andre enn lederne i SUKP med Krustsjov i spissen som er Sovjetfiendtlige.

SUKP-lederne har fullstendig fornektet Stalin og framstilt det første proletariatets diktatur og sosialistiske system som mørkt og fryktelig. Hva er dette annet enn sovjetfiendtlighet?

SUKP-lederne har erklært at proletariatets diktatur er avskaffa, endra SUKP's proletære karakter og åpnet slusene for de kapitalistiske kreftene i Sovjetunionen. Hva er dette annet enn sovjetfiendtlighet?

SUKP-lederne søker samarbeid med USA og logrer utrettelig for USA-imperialismen, og har på denne måten vanæret den store Sovjetunionen. Hva er dette annet enn sovjetfiendtlighet?

SUKP-lederne følger en stormakts-sjåvinistisk politikk og behandler sosialistiske broderland som underordna, og har dermed skada Sovjetstatens prestisje. Hva er dette annet enn sovjetfiendtlighet?

Lederne i SUKP hindrer og motarbeider den revolusjonære kampen til andre folk og opptrer som forsvarere for imperialismen og nykolonialismen og tar dermed glansen av den strålende internasjonalistiske tradisjonen til Lenins parti. Hva er dette annet enn sovjetfiendtlighet?

Kort sagt, SUKP-ledernes handlinger har brakt skam over den store Sovjetunionen og SUKP og har skadd sovjetfolkets grunnleggende interesser alvorlig. De er tvers igjennom sovjetfiendtlige.

Under disse omstendigheter er naturligvis det kinesiske kommunistpartiet og andre marxist-leninister og marxist-leninistiske partier nødt til å underkaste den revisjonistiske og splittende linja til SUKP-lederne alvorlig kritikk for å forsvare marxismen-leninismens renhet og enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og opprettholde prinsippet om proletarisk internasjonalsisme. Vi motsetter oss bare de revisjonistiske og splittende feila til SUKP-lederne. Og vi gjør det for å forsvare det SUKP som ble grunnlagt av Lenin og for å trygge de grunnleggende interessene til Sovjetunionen, det første sosialistiske landet, og til sovjetfolket. Hvordan kan dette beskrives som sovjetfiendtlighet?

Om man forsvarer eller motarbeider Sovjetunionen avhenger av om man virkelig forsvarer den marxist-leninistiske linja eller ikke, om man forsvarer prinsippet om proletarisk internasjonalsisme eller ikke, og om man virkelig forsvarer de grunnleggende interessene til det sovjetiske partiet, sovjetstaten og sovjetfolket. Å gjøre SUKP-lederne til gjenstand for alvorlig kritikk for revisjonismen og splittelsesvirksomheten deres, er å forsvare Sovjetunionen. På den andre sida er det å følge ei revisjonistisk og splittende linje slik som lederne i SUKP gjør, i virkeligheten det samme som å motarbeide Sovjetunionen; og å etterape eller underordne seg denne feilaktige linja er i virkeligheten ikke å forsvare Sovjetunionen, men å hjelpe SUKP-lederne med å skade sovjetfolkets grunnleggende interesser.

Her kan vi huske på Lenins holdning til lederne i det tyske sosialdemokratiske parti tidlig i det 20. århundre. Det tyske sosialdemokratiske parti var da det største og mest innflytelsesrike parti i Den Andre Internasjonale. Men så snart Lenin oppdaga opportunisme blant lederne, gjorde han det klart for de russiske sosialdemokratene at de ikke skulle ta »de minst hederlige trekkene ved det tyske sosialdemokratiet som et forbilde som var verdt å ta etter».³⁴ Han slo videre fast:

Vi må kritisere feilene til de tyske lederne åpent og uten frykt hvis vi ønsker å være trofaste mot marxismens ånd og hjelpe de russiske sosialistene til å kunne hankses med de nåværende oppgavene til arbeiderbevegelsen.³⁵

I tråd med Lenins påbud vil vi gi lederne i SUKP dette rådet: Hvis dere ikke retter på de revisjonistiske feila deres, kommer vi til å fortsette å kritisere dere »åpent og uten frykt» i SUKP's, sovjetstatens og sovjetfolkets interesse, og i den sosialistiske leirens og den internasjonale kommunistiske bevegelses interesse, og for proletariatets internasjonale enhets skyld.

TILBAKEVISING AV ANKLAGEN OM Å GRIPE LEDELSEN

Lederne i SUKP tilskriver vår kritikk og vår motstand mot den revisjonistiske linja deres et ønske om å »gripe ledelsen».

Først vil vi gjerne spørre SUKP-lederne: Dere sier at vi ønsker å gripe ledelsen. Fra hvem? Hvem er det som har ledelsen nå? Finnes det noe slikt som en ledelse som spiller herrer over alle broderpartiene i den internasjonale kommunistiske bevegelsen? Og er denne ledelsen i deres hender?

Lederne i SUKP ser tydeligvis på seg sjøl som de naturlige lederne som kan spille herrer over alle broderpartiene. Ifølge logikken deres er programmet deres, resolusjonene og erklæringene deres ufeilbarlige lover. Enhver bemerkning og ethvert ord fra Krustsjov er suverene forordninger, hvor feilaktige og meningsløse de enn måtte være. Alle broderpartiene må ydmykt høre og adlyde og det er absolutt forbudt å kritisere eller motsette seg dem. Dette er fullstendig tyranni. Det er rett og slett de føydale aristokratenes ideologi.

Vi må imidlertid fortelle SUKP-lederne at den internasjonale kommunistiske bevegelsen ikke er noen føydal klikk. Stort eller lite, nytt eller gammelt, enten det sitter ved makten eller ikke, ethvert broderparti er likeverdig og uavhengig overfor de andre partiene. Ikke noe møte mellom broderpartier, ingen enstemmig overenskomst vedtatt av dem, har noen gang slått fast at det finnes overordna og underordna partier, ett parti som leder og andre partier som blir leda, et parti som er far og andre partier som er sønner, eller at lederne i SUKP er de øverste lederne for de andre broderpartiene.

Historia til den internasjonale arbeiderklassens revolusjonære bevegelse viser at på grunn av den sprangvise utviklinga av revolusjonen har proletariatet og dets parti i forskjellige land på ulike historiske tidspunkter vært bevegelsens fortropp.

Marx og Engels pekte på at først fagforeningsbevegelsen i England og siden den politiske kampen til den franske arbeiderklassen etter tur utgjorde den internasjonale proletariske bevegelsens fortropp. Etter Paris-kommunens nederlag sa Engels at »de tyske arbeiderne er i øyeblikket den proletære kampens fortropp». Han sa videre:

Hvor lenge begivenhetene vil tillate dem å ha denne ærerike stillingen kan man ikke vite noe om . . . hovedsaka er imidlertid å trygge en sann internasjonal ånd, som ikke tillater at det oppstår patriotisk sjåvinisme, og som med glede ønsker enhver ny framgang i den proletære bevegelsen velkommen, uansett i hvilket land den finner sted.³⁶

I begynnelsen av det 20. århundre var det den russiske arbeiderklassen som sto i fronten i den internasjonale proletariske bevegelsen, og som for første gang i historia vant seier i den proletariske revolusjonen.

Lenin sa i 1919:

Hegemoniet i denne revolusjonære proletariske internasjonale har for en tid – selvsagt ikke noen lang tid – gått over til russerne, på samme måte som den i forskjellige perioder i det 19. århundre var i hendene på engelskmennene, så franskmennene og siden tyskerne.³⁷

»Fortroppen» som Engels refererer til og »hegemoniet» som Lenin refererer til betyr på ingen måte at et parti som er i den internasjonale bevegelsens fortropp kan kommandere andre broderpartier rundt, eller at andre partier må adlyde det. Da det tyske sosialdemokratiske partiet var i fortroppen i bevegelsen, sa Engels at »det har ingen rett til å tale i det europeiske proletariatets navn, enda mindre å si noe feilaktig». ³⁸ Da det russiske bolsjevikpartiet var i fortroppen, sa Lenin: » . . . sjøl om vi forutsier hvert trinn i utviklinga i andre land, må vi ikke bestemme noe fra Moskva». ³⁹

Sjøl ikke posisjonen som fortropp som Engels og Lenin refererer til, forblir uendra over en lengre periode, men endrer seg i samsvar med skiftende forhold. Denne endringa blir ikke bestemt av subjektive ønsker fra noen enkelt person eller parti, men av den historiske utviklinga. Hvis forholda endres, kan andre partier komme i bevegelsens fortropp. Når et parti som tidligere sto som bevegelsens fortropp slår inn på en revisjonistisk veg, må det nødvendigvis forspille sin rett til å være i ledelsen, til tross for at det har vært det største partiet og har hatt størst innflytelse. Det tyske sosialdemokratiske partiet var et eksempel på dette.

I en periode av den internasjonale kommunistiske bevegelsens historie var Den Kommunistiske Internasjonale en sentralistisk ledelse for alle verdens kommunistpartier. Internasjonen hadde stor betydning i arbeidet for å opprette og styrke kommunistiske partier i mange land. Men da de kommunistiske partiene ble mer utvikla og situasjonen for den internasjonale kommunistiske bevegelsen ble mer komplisert, var ikke Den Kommunistiske Internasjonals sentralistiske ledelse verken mulig eller nødvendig lenger. I 1943 uttalte Presidiet i eksekutivkomiteen til Den Kommunistiske Internasjonen i en resolusjon hvor det foreslo å oppløse Komintern:

... i den grad den indre så vel som den internasjonale situasjonen til de enkelte landene ble mer komplisert, ville løsningen av arbeiderbevegelsens problemer i hvert enkelt land gjennom et internasjonalt senter støte på uovervinnelige hindringer.

Begivenhetene har vist at denne resolusjonen var i samsvar med virkeligheten og helt riktig.

I den nåværende internasjonale kommunistiske bevegelsen oppstår simpelt hen ikke spørsmålet om hvem som har rett til å lede hvem. Broderpartiene bør være uavhengige og fullstendig likestilte, og samtidig bør de være enhetlige. I spørsmål av felles interesse bør de nå fram til et felles syn gjennom forhandlinger, og de bør samordne sine handlinger i kampen for sitt felles mål. Disse prinsippene for forholdet mellom broderpartier er klart slått fast i 1957-deklarasjonen og Erklæringa av 1960.

Det er en åpenbar krenking av disse prinsippene slik de er slått fast i Deklarasjonen og Erklæringa når SUKP-lederne betrakter seg sjøl som ledere for den internasjonale kommunistiske bevegelsen og behandler alle broderpartier som underordna.

På grunn av sin ulike historiske bakgrunn er broderpartiene naturligvis i forskjellige situasjoner. De partiene som har vunnet seier i sin revolusjon skiller seg fra de som ennå ikke har gjort dette, og de som seira tidlig skiller seg fra de som seira seinere. Men disse forskjellene betyr bare at de seierrike partiene, og spesielt de som seira tidlig, må bære en større del av det internasjonale ansvaret for støtte til andre broderpartier, og de har absolutt ingen rett til å herske over andre broderpartier.

Sovjetunionens kommunistiske parti ble bygd av Lenin og Stalin. Det var det første partiet som vant seier i den proletariske revolusjonen, virkeliggjorde proletariatets diktatur og begynte den sosialistiske oppbygginga. Det var bare logisk at SUKP burde føre den revolusjonære tradisjonen fra Lenin og Stalin videre, bære større ansvar for å støtte andre broderpartier, og være i den internasjonale kommunistiske bevegelsens fortropp.

På bakgrunn av disse historiske omstendighetene uttrykte det kinesiske kommunistpartiet oppriktig håp om at Sovjetunionens Kommunistiske Parti ville ta på seg denne strålende historiske oppgaven. På møtet mellom broderpartiene i Moskva 1957 la vår delegasjon vekt på at den sosialistiske leiren burde ha Sovjetunionen i spissen. Grunnen var at sjøl om de hadde gjort noen feil, godtok SUKP-lederne til slutt Moskva-deklarasjonen som ble enstemmig vedtatt av broderpartiene. Vårt forslag om at den sosialistiske leiren burde ha Sovjetunionen i ledelsen ble tatt med i Deklarasjonen.

Vi hevder at det at det eksisterer en ledelse ikke står i motsetning til prinsippet om likeverdighet mellom broderpartier. Det betyr ikke at SUKP har rett til å kontrollere andre partier; det betyr at SUKP bærer større ansvar og forpliktelser på sine skuldre.

Lederne i SUKP er imidlertid ikke fornøyd med stillingen som «leder». Krustsjov klagde over dette ved flere anledninger. Han sa: «hva gir 'i ledelsen' oss materielt? Det gir oss verken melk eller smør, verken poteter eller grønnsaker eller leiligheter. Kanskje det gir oss noe moralsk? Ikke i det hele tatt!»⁴⁰ Seinere sa han: «hva er vitsen med å være 'i ledelsen' for oss? Til helvete med det!»⁴¹

Lederne i SUKP sier at de ikke ønsker posisjonen som «ledere», men i praksis forlanger de å få spille herrer over alle broderpartiene. De forlanger ikke sjøl å stå i fortroppen for den internasjonale kommunistiske bevegelsen for å følge ei marxist-leninistisk linje og oppfylle sine plikter i samsvar med den proletariske internasjonalsmen, men de forlanger at alle broderpartiene skal adlyde kommandostaven deres og følge dem på den revisjonistiske og splittelsesskapende vegen.

Ved å slå inn på en revisjonistisk og splittelses-skapende veg, gir SUKP-lederne automatisk avkall på posisjonen som «ledere» i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Hvis ordet «ledere» nå skal brukes på dem, kan det bare bety at de er i ledelsen for revisjonistene og splittelses-makerne.

Det spørsmålet som alle kommunister og hele den internasjonale kommunistiske bevegelsen i dag står overfor er ikke hvem som er ledere for hvem, men om man skal holde fast ved marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalsmen, eller underkaste seg revisjonismen og splittelses-virkningsheten til SUKP-lederne. Ved å spre løgner om at vi ønsker å gripe ledelsen, sier SUKP-lederne i virkeligheten at alle broderpartiene, også vårt eget, må bøye seg for deres revisjonistiske og splittende ledelse.

TILBAKEVISING AV ANKLAGEN OM Å GÅ PÅ TVERS AV FLERTALLETS VILJE OG KRENKE INTERNASJONAL DISIPLIN

I sine angrep på det kinesiske kommunistpartiet siden 1960 har SUKP-lederne svært ofte tydd til anklagen om at vi »går på tvers av flertallets vilje» og »krenker den internasjonale disiplinen». La oss se tilbake på vår debatt med dem om dette spørsmålet.

På møtet i Bukarest i juni 1960 gikk SUKP-lederne til et overraskende angrep på det kinesiske kommunistpartiet ved å spre sitt Informasjonsbrev som angrep partiet, og prøvde å tvinge det til underkastelse ved å samle et flertall. Forsøket deres lyktes ikke. Men etter møtet la de fram argumentet om at mindretallet må bøye seg for flertallet i forholdet mellom broderpartier, og krevde at KKP skulle respektere »synspunktene og viljen som enstemmig ble uttrykt» på Bukarest-møtet under påskudd av at delegater fra snesvis av partier hadde gått imot KKP's syn.

Dette feilaktige argumentet ble tilbakevist av sentralkomiteen i KKP i dens svar, datert 10. september 1960, på Informasjonsbrevet til Sentralkomiteen i SUKP. Dette svaret pekte på at:

... Når det gjelder de grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen kan ikke problemet om akkurat hvem som har rett og hvem som tar feil avgjøres av hvem som har flertallet. Rett og slett fordi sannhet er sannhet. Feil kan ikke gjøres til sannhet av et midlertidig flertall, heller ikke kan sannheten gjøres til feil fordi om den midlertidig er i mindretall.

Allikevel gjentar sentralkomiteen i SUKP den feilaktige påstanden om at mindretallet skal underkaste seg flertallet i den internasjonale kommunistiske bevegelsen i sitt brev av 5. november 1960. Idet de siterer et avsnitt fra Lenins artikkel »'De sju' i dumaen», anklager de KKP og sier at »den som ikke vil respektere flertallet av broderpartienes mening, motarbeider i virkeligheten enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen».

På møtet mellom broderpartiene i Moskva i 1960, tilbakeviste delegasjonen fra KKP enda en gang denne feilaktige påstanden til SUKP-lederne. Den erklærte at det er fullstendig galt å anvende prinsippet om at mindretallet skal underkaste seg flertallet på forholdet mellom broderpartier slik stillingen er i dag, når det verken finnes eller er ønskelig med sentralistisk ledelse av den typen som Komintern hadde. Innafor partiet bør man følge prinsippet om at mindretallet må underkaste seg flertallet og lavere partiorganisasjoner må underordne seg høyere. Men det kan ikke brukes på forholdet mellom

broderpartier. I sitt forhold til hverandre opprettholder hvert av broderpartiene sin uavhengighet, samtidig som det forener seg med alle de andre. Her er det ikke et slikt forhold at mindretallet må underordne seg flertallet, og enda mindre et forhold der en lavere partiorganisasjon bør underordne seg en høyere. Den eneste måten å behandle spørsmål av felles interesse for broderpartiene på er å ha meningsutveksling og komme fram til enstemmige avtaler i samsvar med prinsippet om forhandlinger.

Delegasjonen fra KKP pekte på at ved å sette fram prinsippet om at mindretallet bør underordne seg flertallet, har sentralkomiteen i SUKP i sitt brev tydelig gått fra prinsippet om å nå fram til enighet gjennom forhandlinger. Vår delegasjon spurte: »Hva slags over-parti-konstitusjon bygger sentralkomiteen i SUKP på når de setter fram et slikt organisatorisk prinsipp? Når og hvor vedtok kommunist- og arbeiderpartier i alle land en slik over-parti-konstitusjon?»

Delegasjonen fra KKP fortsatte så med å avsløre sentralkomiteen i SUKP's bedrageri, som gikk ut på med vilje å utelate ordet »russisk» fra sitt sitat fra et avsnitt som behandler situasjonen i det russiske sosialdemokratiske arbeiderpartiet fra Lenins artikkel »'De sju' i dumaen», for å utvide prinsippet om at mindretallet underordner seg flertallet, som gjelder innafor partiet, til også å gjelde forholdet mellom broderpartier.

Delegasjonen fra KKP slo videre fast:

... sjøl innafor partiet, der prinsippet om at mindretallet underordner seg flertallet må gjelde organisatorisk, kan det ikke sies at man kan skille riktig fra galt på grunnlag av hva flertallet og mindretallet mener når det gjelder spørsmål om ideologisk forståelse. Det var i akkurat denne artikkelen, »'De sju' i dumaen», at Lenin alvorlig fordømte den foraktelige handlemåten til de sju likvidasjonistene i partifraksjonen i dumaen som benytta seg av et flertall på en til å undertrykke marxistene, som var i mindretall. Lenin pekte på at sjøl om de sju likvidasjonistene utgjorde flertallet, kunne de umulig representere den enhetlige viljen, de enhetlige beslutningene og den enhetlige taktikken til flertallet av de framskredne og bevisste russiske arbeiderne som var organisert på marxistisk måte, og derfor var alle rop om enhet bare hykleri. »De sju partifiendtlige vil spise opp de seks marxistene og forlanger at dette skal kalles 'enhet'».⁴² Han sa videre at det var nettopp de seks marxistene i partifraksjonen i dumaen som handlet i samsvar med flertallet av arbeiderklassens vilje, og at enheten bare kunne bevares dersom disse sju delegatene »ga avkall på sin undertrykkelsespolitikk».⁴³

Delegasjonen fra KKP sa videre at Lenins ord viser:

... at sjøl innafor ei partigruppe er det ikke alltid flertallet som har rett, at tvert imot flertallet noen ganger må »gi avkall på undertrykkelsespolitikken» hvis enheten skal bevares, og dette er særlig tilfelle når det gjelder forholdet mellom broderpartier. Kameratene i sentralkomiteen i SUKP siterte overilt et avsnitt fra Lenin uten fullt ut å ha grepet meningen i det. Hva mer er, de utelot med hensikt et viktig ord. Likevel oppnådde de ikke det de ville!

Vi har sitert utførlig fra en tale av delegasjonen fra KKP på Moskva-møtet i 1960 for å vise at den meningsløse anklagen fra SUKP-lederne om at vi »går på tvers av flertallets vilje» ble fullstendig tilbakevist av oss for lenge siden. Det er nettopp fordi Kinas Kommunistiske Parti og andre marxist-leninistiske broderpartier iherdig motsatte seg disse feila at prinsippet om å nå fram til enighet gjennom forhandlinger mellom broderpartiene ble tatt inn i Erklæringa av 1960.

Allikevel fortsetter SUKP-lederne til og med nå å hevde at »mindretallet bør underordne seg flertallet». Dette kan bare bety at de benekter broderpartienes uavhengige og likeverdige stilling, og at de vil avskaffe prinsippet om å nå fram til enhet gjennom forhandlinger. De prøver å tvinge noen broderpartier til å underkaste seg deres egen vilje under påskudd av å ha et »flertall», og bruker den tilsynelatende overmakten de oppnår med det til å angripe marxist-leninistiske broderpartier. Handlingene deres er sekteriske og splittende og krenker Deklarasjonen og Erklæringa.

Hvis en i dag snakker om en internasjonal disiplin som er bindende for alle kommunistiske partier, kan det bare bety å følge prinsippene for forhold mellom broderpartier slik de er slått fast i Deklarasjonen og Erklæringa. Vi har vist til en mengde eksempler for å bevise at disse prinsippene er blitt krenka av lederne i SUKP sjøl.

Hvis SUKP-lederne absolutt vil skille mellom »flertallet» og »mindretallet», vil vi gjerne si dem rett ut at vi ikke anerkjenner deres flertall. Flertallet dere bygger på er falskt. Det virkelige flertallet er ikke på deres side. Er det riktig at de medlemmene i broderpartiene som holder fast ved marxismen-leninismen er i mindretall i den internasjonale kommunistiske bevegelsen? Dere og tilhengerne deres er fullstendig atskilt fra massene, så hvordan kan den store massen av partimedlemmer og folk som tar avstand fra deres feilaktige linje, regnes som en del av flertallet deres?

Det grunnleggende spørsmålet er: Hvem står sammen med de breie massene av folket? Hvem representerer deres grunnleggende interesser? Og hvem gjenspeiler deres revolusjonære vilje?

I 1916 sa Lenin om situasjonen i det tyske sosialdemokratiske partiet:

Liebnecht og Rühle er bare 2 mot 108. Men disse to representerer millioner av mennesker, de utbyttede massene, det store flertallet av folket, menneskehetens framtid, revolusjonen som vokser og modnes for hver dag. De 108 representerer bare den krypende ånden til en liten handfull av borgerlige lakeier i proletariatet.⁴⁴

I dag ønsker mer enn nitti prosent av verdens befolkning revolusjon, når en regner med de som ennå ikke er, men som til slutt vil bli politisk bevisste. Det virkelige flertallet er de revolusjonære marxist-leninistiske partiene og marxist-leninistene som representerer folkets grunnleggende interesser, og ikke den handfull av revisjonister som har forrådt disse interessene.

TILBAKEVISING AV ANKLAGEN OM Å STØTTE PARTIFIENDTLIGE GRUPPER I BRODERPARTIENE

Ledelsen i SUKP kommer i sitt Åpre Brev med den anklagen at »KKP-ledelsen organiserer og støtter ulike partifiendtlige grupper av overløpere som motarbeider kommunistpartiene i Sambandsstatene, Brasil, Italia, Belgia, Australia og India».

Hva er de faktiske forhold?

De faktiske forhold er at splittelsene som har forekommet i visse kommunistpartier gjennom de siste åra, i hovedsak har skyldtes at lederne i SUKP har tvunget igjennom sin revisjonistiske og oppsplittende linje.

I visse kommunistpartier har lederne ført den revolusjonære bevegelsen på villstrå og tilført den revolusjonære saka alvorlige tap, enten fordi de har godtatt den revisjonistiske linja SUKP-lederne har pålagt dem, eller fordi deres egen revisjonistiske linje er blitt støtta av SUKP-lederne. Ved at de følger lederne i SUKP og støtter dem i kampen mellom de to linjene i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, motarbeider de enheten i bevegelsen. Dette fører uunngåelig til en omfattende misnøye innafor deres egne partier, og til motstand fra marxist-leninistene i partiene.

Ettersom de aper etter lederne i SUKP, driver disse følgesvennene splittelsesvirksomhet innafor sine egne partier. De øver vold mot prinsippet om demokratisk sentralisme ved å forby meningsutveksling innafor partiet om uenighet om partiets linje og de største problemene den kommunistiske verdensbevegelsen møter. Kommunistar som følger prinsippene isolerer de, angriper de, ja de ekskluderer dem, alt på ulovlig måte. Som et resultat av dette får kampen mellom de to linjene innafor partiet en særlig skarp form.

I bunn og grunn gjelder kampen i disse kommunistpartiene om en skal følge den marxist-leninistiske linja eller den revisjonistiske linja, og om en skal gjøre kommunistpartiet til en virkelig fortropp for proletariatet og et ekte revolusjonært proletarisk parti, eller om en skal gjøre det om til en tjener for borgerskapet og en avart av det sosialdemokratiske partiet.

I sitt Åpne Brev gir lederne i SUKP et skeivt bilde av kampene innafor kommunistpartiene i USA, Brasil, Italia, Belgia, Australia og India, og de bruker det mest ondskapsfulle språk for å baktale de marxist-leninistene som er blitt angrepet og utstøtt av de revisjonistiske gruppene i sine egne partier.

Er det mulig for lederne i SUKP å skjule eller fordreie sannheten om kampene i disse kommunistpartiene ved å kalle hvitt svart og svart hvitt? Sjølsagt kan de ikke det!

Ta som eksempel den indre kampen i det belgiske kommunistpartiet.

Det har eksistert meningsforskjeller innafor det belgiske kommunistpartiet i lange tider. Kampen innafor partiet er stadig blitt skjerpa ettersom den opprinnelige ledende gruppa har sunket djupere og djupere i den revisjonistiske hengemyra og forlatt marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismen.

Under den kontra-revolusjonære oppstanden i Ungarn, gikk den revisjonistiske gruppa i det belgiske kommunistpartiet så langt at den sendte ut en uttalelse som fordømte Sovjetunionens hjelp til det arbeidende folket i Ungarn for å slå ned oppstanden.

Denne revisjonistgruppa gikk mot det kongolesiske folkets motstand mot den blodige undertrykkinga fra de belgiske kolonialistene, og de støtta de amerikanske imperialistenes bruk av FN til å blande seg inn i og undertrykke bevegelsen for nasjonal uavhengighet i Kongo. De roste seg sjøl helt skamløst for å ha vært de første som appellerte til FN for «å forlange at FN's vedtak ble satt i kraft hurtig og samla».⁴⁵

De roste det revisjonistiske programmet til Tito-klikken, og uttalte at det «inneholder ideer som er et tilskudd til marxismen-leninismen».⁴⁶

De sverta Erklæringa av 1960 og hevda at innholdet i den var helt forvirra og at det «for hver 20. linje kom et utsagn som sto i motsetning til den allmenne linja i Erklæringa».⁴⁷

Under den store streiken til de belgiske arbeiderne i slutten av 1960 og begynnelsen av 1961, underminerte denne revisjonistiske gruppa arbeidernes kampvilje ved å fordømme deres motstand mot politiets og gendarmenes undertrykking som «overilte og ansvarsløse handlinger».⁴⁸

Stilt overfor slike forræderier mot interessene til den belgiske arbeiderklassen og det internasjonale proletariatet, er det bare naturlig at de belgiske marxist-leninistene med kamerat Jacques Grippa i spissen kjempa hardt mot denne revisjonistgruppa. De har avslørt og motarbeidet revisjonistgruppas feil innafor partiet, og de har gjort hard motstand mot og bekjempa den revisjonistiske linja.

Derfor er det klart at kampen innafor det belgiske kommunistpartiet er en kamp mellom den marxist-leninistiske og den revisjonistiske linja.

Hvordan har så den revisjonistiske gruppa i det belgiske kommunistpartiet ført kampen innafor partiet? De har ført en sekterisk og splittende politikk, og de har angrepet og ekskludert på ulovlig vis de kommunistene som har holdt fast ved et prinsippfast marxist-leninistisk standpunkt. På den 14. kongressen i det belgiske kommunistpartiet nekta de Jacques Grippa og andre kamerater å tale, og uten å ta hensyn til den omfattende motstanden blant medlemmene, og uten lovlig grunnlag, erklærte de dem for utstøtt av partiet.

Det er under slike forhold de belgiske marxist-leninistene som holder fast ved den revolusjonære linja og er leda av kamerat Jacques Grippa, har kjempa hardt mot den revisjonistiske og oppsplittende linja den opprinnelige ledende gruppa har ført ut, og har kjempa for å bygge opp igjen det belgiske kommunistpartiet. Er ikke det de har gjort absolutt riktig og hevet over alle anklager?

Lederne i SUKP har helt åpenlyst støtta den revisjonistiske gruppa i det belgiske kommunistpartiet og oppfordret den til å forfølge og ekskludere de belgiske marxist-leninistene, og dermed har de tydelig vist at de sjøl skaper splittelser i broderpartiene.

Stillingen til det indiske kommunistpartiet er enda alvorligere.

På grunnlag av en mengde faktiske opplysninger, pekte vi i artikkelen »Et speil for revisjonister», som ble offentliggjort av redaksjonen i Folkets Dagblad 9. mars 1963, på at renegatklikken ledet av Dange hadde forrådt marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalsismen, forrådt den revolusjonære saka til den indiske arbeiderklassen og det indiske folket, og slått inn på vegen til nasjonal sjåvinisme og kapitulasjonslinja i klassekampen. Denne klikken har revet til seg ledelsen i det indiske kommunistpartiet, og helt i samsvar med interessene til de indiske storkapitalistene og store jordeierne har de omgjort partiet til en lakei for Nehrus regjering, som forsvarer interessene til nettopp disse gruppene.

Hva har videre hendt med det indiske kommunistpartiet?

Nå kan enhver se at Dange-klikken fortsatt driver forræderisk politikk. De går fortsatt inn for klassesamarbeid og for virkeliggjøringa av sosialismen gjennom Nehrus regjering. De støtta aktivt opp om Nehru-regjeringas enorme budsjett for rustning og krigsforberedelser, og metodene den brukte til å utsuge folket. I 1963 saboterte de den store streiken som en million mennesker i Bombay førte mot regjeringas hensynsløse skattepolitikk. I Calcutta prøvde de å hindre at det ble holdt en massedemonstrasjon som krevde løslatelse av fengslete kommunister, og som det deltok hundre tusen mennesker i. De holder fram med den avsyndige anti-kinesiske virksomheten sin, og støtter Nehru-regjeringas ekspansjonistiske politikk. Og de følger Nehru-regjeringas politikk med å løpe USA-imperialismens ærend.

Ettersom fler og fler av renegat-trekkene deres kommer til syne, møter Dange og kompani stadig sterkere motstand fra de breie rekkene i det indiske kommunistpartiet. Det er fler og fler som har begynt å forstå at Dange og hans folk vil føre det indiske kommunistpartiet og den indiske nasjonen rett i undergangen. De kjemper nå for å gjenreise de ærerike og militante revolusjonære tradisjonene partiet har. De er de virkelige representantene for og håpet for den indiske arbeiderklassen og det indiske folket.

Lederne i SUKP anklager Kinas Kommunistiske Parti for å støtte »overløpere» og »renegater», men det er dem sjøl som støtter slike gjennomførte renegater og overløpere som Dange og hans klikk.

Det er mange land der det er kommunister som våger å kjempe mot revisjonisme og splittelsesmakeri, og de blir anklaget av ledelsen i SUKP for å være »overløpere», »renegater» og »parti-fiendtlige elementer». Men hva er det disse kommunistene har gjort? Ikke noe annet enn å holde seg til marxismen-leninismen og kreve et revolusjonært parti og ei revolusjonær linje. Trur virkelig lederne i SUKP at de ved ei slik utskjellig kan kue disse marxist-leninistene, få dem til å gi opp kampen for den riktige og mot den gale linja eller hindre dem i å føre den fram til seier? Noe slikt er ønsketenkning som aldri kan bli virkelighet.

Over alt og til alle tider er ekte revolusjonære, ekte proletariske revolusjonære forkjempere, ekte marxist-leninister (militante materialister), uredde folk. De lar seg ikke skremme av utskjelling verken fra reaksjonære eller fra revisjonister. For de veit at det ikke er slike tilsynelatende imponerende kjemper som de reaksjonære eller revisjonistene, men »vanlige folk» som dem sjøl som representerer framtida. Alle store menn har en gang vært vanlige folk. Forutsatt at de fører en riktig politikk og har støtte fra massene, vil de som virker betydningsløse til å begynne med, helt sikkert bli seierrike til slutt. Det var tilfelle med Lenin og med Den Tredje Internasjo-

nalen. På den andre sida vil ærverdighetene og de store bataljonene uunngåelig forsvinne og råtne opp når de ikke lenger fører en riktig politikk og derfor mister massenes støtte. Dette var tilfelle med Bernstein, Kautsky og Den Andre Internasjonalen. Alle ting har en tilbøyelighet til å gå over til sin motsetning under visse vilkår.

Kommunister skaper revolusjon. Dersom de nekter å arbeide for revolusjonen, slutter de å være kommunister og går over til å være revisjonister eller liknende. Som marxist-leninister skulle kommunistene ifølge sin natur holde fast på det revolusjonære standpunktet og bekjempe revisjonismen. På samme måte skulle det være en sjølsagt ting for marxist-leninistiske partier å yte full støtte til revolusjonære kommunister som kjemper mot revisjonismen.

Kinas Kommunistiske Parti har aldri lagt skjul på sitt standpunkt. Vi støtter alle revolusjonære kamerater som står på marxismen-leninismen. I den internasjonale kommunistiske bevegelsen har vi kontakt med revisjonister. Hvorfor kan vi ikke da ha kontakt med marxist-leninister? Lederne i SUKIP omtaler vår støtte til marxist-leninister i andre land som splittelsesvirksomhet. Etter vår mening er slik støtte ganske enkelt en proletarisk internasjonalistisk forpliktelse som vi er nødt til å oppfylle.

I og med at de ikke frykter noen vansker eller noen form for undertrykking, og ved at de holder seg til sannheten og våger å kjempe, har marxist-leninistene over hele verden vist den revolusjonære ånden til kommunismens forkjempere. Blant slike heltedige forkjempere er de belgiske kommunistene, representert ved Jacques Grippa og andre kamerater, de brasilianske kommunistene, representert ved Joao Amazonas, Mauricio Grabois og andre kamerater, de australske kommunistene, representert ved E. F. Hill og andre kamerater, kommunistene på Ceylon, representert ved Premalal Kumarasiri, Nagalingam Sanmugathan og andre kamerater, og de mange marxist-leninistene både innafor det indiske, det italienske, det franske, det nord-amerikanske og andre kommunistiske partier. De har gjort en viktig innsats for hele verdensproletariatets sak ved at de opprettholder den revolusjonære teorien, marxismen-leninismen, ved at de arbeider iherdig for å bygge opp revolusjonære partier som er en fortropp for arbeiderklassen, og som er væpna med de marxist-leninistiske prinsippene; og ved at de holder fast ved den revolusjonære linja som er i samsvar med de grunnleggende interessene til arbeiderklassen og hele det arbeidende folket i landa deres.

De fortjener respekt, sympati og støtte fra alle som kjemper for kommunismens seier over hele verden.

Kort sagt, uansett land eller sted, der en finner undertrykking finner en motstand, der en finner revisjonister finner en marxist-leninister som bekjemper dem, og der hvor en finner eksklusjoner av marxist-leninister fra partiet og annen splittelsesvirksomhet, der gror det uunngåelig opp framstående marxist-leninister og sterke revolusjonære partier. Utviklinga går tvert imot revisjonistenes forventninger. Revisjonistene frambringer sine egne motsatser, og til sjuende og sist vil de bli knust av dem. Dette er en ubønnhørlig lov.

DEN OFFENTLIGE DEBATTEN SOM PÅGÅR NÅ

Når vi ser nøye på den, dreier debatten som pågår nå seg om en skal holde fast på marxismen-leninismen eller gå over til revisjonismen, om en skal holde fast på den proletariske internasjonalismen eller gå over til stormakts-sjåvinisme, og om en ønsker enhet eller splittelse. Denne debatten om grunnleggende prinsipper begynte for lenge sia, rett etter den 20. kongressen til SUKP. Den foregikk i indre diskusjoner mellom broderpartiene inntil den ble offentlig for vel to år sia.

Som alle veit, var det lederne i SUKP som var de første til å bringe fram og insistere på den åpne polemikken i den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

På den 22. kongressen deres i oktober 1961, angrep de offentlig Arbeidets Parti i Albania. Kamerat Chou En-lai, som leda delegasjonen fra Kinas Kommunistiske Parti, gikk imot denne handlinga til SUKP-lederne i sin hilsning til kongressen, og pekte på at den ikke kunne betraktes som et uttrykk for en ekte marxist-leninistisk holdning. Hva var så svaret fra lederne i det sovjetiske partiet? De erklærte at de hadde opptrådt «absolutt korrekt», og at de sto på «det eneste korrekte og virkelige marxist-leninistiske prinsipielle standpunktet» da de starta den åpne polemikken.⁴⁹

Seinere, i januar 1962, foreslo Vietnams Arbeiderparti at «partiene skulle slutte med angrep på hverandre i radio og presse». Dette forslaget ble tiltrådt av Kinas Kommunistiske Parti, av Arbeidets Parti i Albania og av andre broderpartier. Men i praksis nektet lederne i SUKP å fatte noe endelig vedtak om å stanse den offentlige polemikken. Langt fra å stanse sine åpne angrep på Arbeidets Parti i Albania, turet de fram med også å gå til angrep på Kinas Kommunistiske Parti på de etterfølgende kongressene i fem broderpartier i Europa mot slutten av 1962 og i begynnelsen av 1963, og dermed starta de en ny runde av den åpne polemikken i enda større omfang. Dette ga oss ikke noe valg – vi måtte svare offentlig på angrepene.

På tross av at vi ennå ikke hadde svart på alle angrepene fra broderpartiene, erklærte sentralkomiteen i vårt parti i sitt svar til sentralkomiteen i SUKP i mars 1963 at vi, for å skape en god atmosfære for de planlagte drøftingene mellom det kinesiske og det sovjetiske partiet, for ei tid ville stanse offentlige svar i pressa, uten hensyn til våre rettigheter. Men like før disse drøftingene gikk lederne i SUKP til det skritt å angripe Kinas Kommunistiske Parti offentlig nevnt ved navn, i partivedtakene og resolusjonene sine.

14. juli, midt under drøftingene mellom den kinesiske og den sovjetiske partidelegasjonen i Moskva, offentliggjorde sentralkomiteen i SUKP sitt »Åpne Brev til partiorganisasjonene og alle kommunister i Sovjetunionen». Her fordreide de de faktiske forholda, snudde opp ned på riktig og galt, og de angrep og skjelte ut Kinas Kommunistiske Parti og kamerat Mao Tsetung på en brautenøe og demagogisk måte. Dermed gikk lederne i SUKP enda et skritt videre, og presset fram en offentlig polemikk i enda større omfang.

Fra og med 15. juli 1963 og framover bakvasket og angrep lederne i SUKP Kina som sin viktigste fiende, og de brukte alle de midlene de rådde over, så som regjeringuttaleiser, taler av lederne, møter og artikler, og de satte i gang hele propaganda-maskineriet sitt, fra den sentrale og lokale pressa til radio- og TV-stasjonene. Fra 15. juli til 31. oktober offentliggjorde de 26 sentrale avisene og tidsskriftene deres aleine 1119 redaksjonelle artikler, kommentarer, signerte artikler, leserbrev og tegneserier, der Kinas Kommunistiske Parti og dets ledere, Mao Tsetung, Chou En-lai og flere andre kamerater ble nevnt ved navn og voldsomt angrepet. Ufullstendige tall fra undersøkelser av 15 organer fra republikkene i Sovjetunionen, viste at det dukket opp minimum 728 liknende anti-kinesiske artikler i den lokale Sovjet-pressa i det samme tidsrommet.

Vi har offentliggjort det viktigste av dette anti-kinesiske materialet, også det »Åpne Brevet fra sentralkomiteen i SUKP», som vi har trykt i full lengde to ganger og kringkastet til hele verden på mer enn et dusin ulike språk for å gjøre alle som er interessert i denne offentlige debatten kjent med synet til lederne i SUKP. Vi har ikke trykt hver eneste av de sovjetiske artiklene som angriper Kina, rett og slett fordi de er så tallrike og i de fleste tilfelle gjentar hverandre, og fordi pressa vår har begrenset med plass. Forlagene våre har samlet alle disse artiklene og vil trykke dem i bokform.

På sovjetisk side har en allerede utgitt nesten to tusen anti-kinesiske artikler og liknende. Ifølge prinsippet om likhet for alle broderpartiene, har den kinesiske side rett til å offentliggjøre et tilsvarende antall svar.

Ettersom det »Åpne Brevet fra sentralkomiteen i SUKP» rører ved mange spørsmål som inneholder ei rekke grunnleggende teoretiske spørsmål i marxismen-leninismen, samt mange viktige hendinger innafor den internasjonale kommunistiske bevegelsen de siste sju–åtte åra, starta redaksjonene i Folkets Dagblad og Røde Fane etter at de først hadde gjort grundige studier, den serien med kommentarer som begynte 6. september 1963. Fram til nå har vi bare offentliggjort sju slike kommentarer til det Åpne Brevet, medregna denne.

Vi har ikke avslutta kommentarene våre ennå. Når det gjelder den enorme mengden av anti-kinesiske artikler i den sentrale og lokale sovjetiske pressa, så har vi ennå ikke begynt å svare på dem.

Krustsjov oppfordra i sitt svar til pressefolk 25. oktober 1963, til en pause i den offentlige debatten. Etterpå fortsatte imidlertid sovjetpressa å offentliggjøre artikler som angrep Kina.

Nylig foreslo lederne i SUKP igjen å stanse den offentlige debatten som de sa hadde »gjort den kommunistiske bevegelsen enorm skade». Likevel sa de tidligere at den offentlige debatten var »i hele verdens kommunistiske bevegelses interesse», og det »eneste korrekte og virkelig marxist-leninistiske prinsipielle standpunktet».⁵⁰ Vi ville like å spørre lederne i SUKP: Hva slags spill er det dere driver på med, når dere sier en ting den ene gangen og noe helt annet den andre?

Vi ville også like å spørre lederne i SUKP: Er det i samsvar med prinsippet om likerett for broderpartiene å be oss være stille etter at vi har offentliggjort mindre enn ti artikler som svar på de to tusen artiklene deres med angrep på Kina, og til og med før vi har fullført vårt svar på det Åpne Brevet? Stemmer det overens med retningslinjene for demokratisk diskusjon at dere blir utålmodige og intolerante og nekter å høre når vi har sagt så lite, mens dere har snakka så mye og så lenge?

Det er enda mer vi ville like å spørre lederne i SUKP om: Var det ikke en åpen trusel og et forsøk på å skremme oss da dere i uttalelsen fra Sovjetregjeringa 21. september 1963, frekt erklærte at hvis kineserne fortsatte med polemikken »måtte de være klar over at SUKP og det sovjetiske folket vil vise dem kraftig til rette»? Trur dere virkelig at andre folk er nødt til å følge deres ordrer og skjelve for deres trusler? For å være oppriktige, så har vi venta spent helt siden 21. september på å få se hva en slik »kraftig tilrettevisning» skulle være.

Kamerater og venner! Dere tar feil, fullstendig feil.

Nå når den offentlige debatten er i gang, må den gå videre etter reglene. Hvis dere mener at dere har sagt nok, burde dere gi den andre sida en skikkelig mulighet til å svare. Hvis dere mener at dere fortsatt har mye å si, så

si det alt sammen. Men hvis dere gjør det, må dere la den andre sida få si alt sitt også. Kort sagt, det skal være like rettigheter. Har ikke dere også sagt at broderpartiene er likestilte? Hvordan kan dere da insistere på at dere skal kunne starte en polemikk når som helst dere ønsker å angripe broderpartiene, og samtidig nekte de broderpartiene som er angrepet deres rett til å svare offentlig straks dere velger å stanse polemikken?

Lederne i SUKP provoserte fram, utvida og forlangte å få den åpne polemikken helt uten skrupler, men nå begynner de å hyle om å stoppe den. Hva ligger bak alt dette?

Åpenbart har ikke sakene utvikla seg slik de som starta polemikken hadde venta. Den offentlige debatten som lederne i SUKP til å begynne med trudde ville være til deres egen fordel, utvikler seg på en måte som er stikk i strid med deres interesser. SUKP-lederne har ikke sannheten på si sida, så når de angriper andre, kan de bare støtte seg på løgner, sladder, forvrengninger av de faktiske forholda, og bytte om riktig og galt. Ettersom diskusjonen utvikler seg og det blir nødvendig å legge fram faktiske opplysninger, merker de at de ikke har fast grunn under føttene lenger, og da blir de redde.

Lenin sa en gang at for revisjonistene »er det ikke noe som er mer ubehagelig, uønsket eller uakseptabelt enn en oppklaring av de herskende teoretiske, programmatisk, taktiske og organisatoriske meningsforskjellene».⁵¹

Dette er akkurat den situasjonen lederne i SUKP befinner seg i nå.

Kinas Kommunistiske Partis standpunkt til offentlig polemikk er kjent for alle. Helt fra starten har vi holdt fast ved at uenighet mellom broderpartiene skulle løses gjennom private samtaler. Den offentlige polemikken ble ikke provosert fram av oss, og vi ønsket den heller ikke.

Ettersom den offentlige debatten imidlertid alt er i gang, og ettersom SUKP-lederne har sagt at å føre den er »å handle som Lenin ville ha gjort»,⁵¹ må den bli gjennomført ved demokratisk diskusjon og ved å legge fram faktiske opplysninger helt til alt er utredet.

Og noe som er enda viktigere: Ettersom lederne i SUKP har forrådt marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismen, og gått fra Deklarasjonen og Erklæringa; så kan de ikke vente at vi vil avstå fra å forsvare marxismen-leninismen, den proletariske internasjonalismen og de revolusjonære prinsippene i Deklarasjonen og Erklæringa. Siden debatten dreier seg om grunnleggende prinsipielle spørsmål i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, må de bli skikkelig utredet. Dette følger også av en ekte marxist-leninistisk holdning.

Kjernen i saka er at de meningsforskjellene som eksisterer innafor den internasjonale kommunistiske bevegelsen, er mellom marxismen-leninismen og revisjonismen, og mellom proletarisk internasjonalisme og stormaktssjåvinisme. Disse viktige prinsipielle forskjellene kan ikke bli løst fra grunnen av ved at den offentlige debatten blir avbrutt. Tvert imot, det er bare gjennom offentlig debatt, bare ved at de faktiske forholda blir lagt fram og sakene gjennomdiskutert, at det vil være mulig å få klarhet i sakene, å skille riktig fra galt og å bevare og styrke enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen på grunnlag av marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismen.

Marxismen er en vitenskap, og en vitenskap er aldri redd for debatt. En teori som frykter debatt, er ikke noen vitenskap. Den store debatten som foregår nå i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, er en utfordring til alle kommunister, alle revolusjonære og alle revolusjonære folk i hele verden. Den er en oppfordring til dem om å bruke hjernen og forsøke å tenke gjennom problemene i lys av marxismen-leninismens grunnleggende teorier, både problemene for revolusjonen i deres eget land, og verdensrevolusjonens problem. Gjennom denne debatten vil folk lære å skille mellom riktig og galt, og mellom ekte og falsk marxisme-leninisme. Gjennom denne store debatten vil de revolusjonære kreftene i verden bli mobilisert, og alle marxist-leninister vil bli herda ideologisk og politisk, slik at de vil klare å smelte marxismen-leninismen sammen med de særegne erfaringene fra sitt eget land på en mer moden måte. Slik vil marxismen-leninismen utvilsomt bli rikere, utvikla videre og hevet opp på et nytt nivå.

HVORDAN ENHETEN KAN FORSVARES OG STYRKES

Revisjonismen og stormaktssjåvinismen til lederne i SUKP er en overhengende trusel mot enheten i den sosialistiske leiren og den internasjonale kommunistiske bevegelsen. I og med at de inntar et revisjonistisk og stormaktssjåvinistisk standpunkt, står lederne i SUKP for splittelse. Så lenge de holder fast på et slikt standpunkt, arbeider de i virkeligheten for en falsk enhet og en reell splittelse, uansett hvor høgt de snakker om «enhet», og hvor mye de misbruker ord som «splittelsesmakere» og «sektarister».

Kinas Kommunistiske Parti, andre marxist-leninistiske partier, og alle marxist-leninister holder fast ved marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismen. Dette standpunktet er det eneste riktige for å forsvare og styrke den virkelige enheten i den sosialistiske leiren og den internasjonale kommunistiske bevegelsen.

Marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalsismen danner grunnlaget for denne enheten. Det er bare på dette grunnlaget at enheten mellom broderpartiene kan bygges. Dersom en avviker fra dette grunnlaget, kan det ikke bli tale om noen enhet. Å kjempe for marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalsismen er det samme som å kjempe for enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen. Å holde fast ved prinsippene er knytta sammen med og kan ikke skilles fra å bevare enheten.

Hvis lederne i SUKP virkelig ønsker enhet og ikke bare later som de gjør det, skulle de holde seg lojalt til marxismen-leninismens grunnleggende teorier, til den marxist-leninistiske læra om klassene og klassekampen, staten og revolusjonen, og særlig om den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur. Det er absolutt utillatelig av dem å sette classesamarbeid og kapitulasjonisme i stedet for klassekampen, og sosial reformisme eller sosial pasifisme i stedet for den proletariske revolusjonen, og å avskaffe proletariatets diktatur, uansett hvilket påskudd det skjer under.

Hvis lederne i SUKP virkelig ønsker enhet og ikke bare later som de gjør det, skulle de holde seg nøye til de revolusjonære prinsippene i 1957-deklarasjonen og Erklæringa av 1960. Det er absolutt utillatelig av dem å sette sitt eget partiprogram i stedet for det felles programmet som broderpartiene enstemmig vedtok.

Hvis lederne i SUKP virkelig ønsker enhet og ikke bare later som de gjør det, skulle de trekke en skarp skillelinje mellom fiender og kamerater, og de skulle forene seg med alle de sosialistiske landa, med alle de marxist-leninistiske broderpartiene, proletariatet i hele verden, alle undertrykte folk og nasjoner, og alle fredelskende land og folk for å bekjempe USA-imperialismen – hovedfienden til alle verdens folk – og dens lakeier. Det er absolutt utillatelig av dem å behandle fiender som venner og venner som fiender, å alliere seg med de amerikanske imperialistene, de reaksjonære i ulike land og renegatklikken rundt Tito; mot broderpartiene og broderlanda og alle verdens revolusjonære folk, i et forgjeves forsøk på å beherske verden ved hjelp av samarbeidet mellom USA og Sovjet.

Hvis lederne i SUKP virkelig ønsker enhet og ikke bare later som de gjør det, skulle de være lojale mot den proletariske internasjonalsismen, og de skulle følge de retningslinjene som er trukket opp for forholdet mellom broderland og -partier i Deklarasjonen og Erklæringa. Det er absolutt utillatelig å skifte ut disse prinsippene med en politikk som går ut på stormaktssjåvinisme og nasjonal egoisme. Med andre ord skulle de

– følge prinsippet om solidaritet, og aldri samle sammen noen av broderpartiene for å angripe andre broderpartier eller ta del i oppsplittende og sekterisk virksomhet;

— holde seg til prinsippet om gjensidig støtte og gjensidig hjelp, og aldri prøve å herske over andre og kalle det hjelp, og ikke bruke påskudd om »internasjonal arbeidsdeling» til å svekke suvereniteten og skade interessene til broderlanda og forhindre at de bygger sosialismen ved å stole på egne krefter;

— følge prinsippet om uavhengighet og likerett, og aldri sette seg sjøl over broderpartiene eller presse sitt partiprogram, sin politikk og sine resolusjoner på andre; aldri blande seg inn i indre forhold i broderpartiene eller drive nedbrytende virksomhet under påskudd av »å bekjempe persondyrking»; og aldri behandle broderpartiene som sin eiendom og broderlanda som sine kolonier;

— følge prinsippet om å nå fram til enighet gjennom diskusjon, og aldri tvinge gjennom deres eget partis feilaktige linje i navnet til det såkalte flertallet. Heller ikke bruke kongressene i sitt eget parti eller i andre partier, og slike midler som resolusjoner, erklæringer og taler av lederne, til klare, offentlige angrep på broderpartier, og absolutt ikke la ideologiske meningsforskjeller innvirke på forholdet mellom statene.

Kort sagt så må lederne i SUKP, hvis de virkelig ønsker enhet i den sosialistiske leiren og den internasjonale kommunistiske bevegelsen, gjøre et klart brudd med sin nåværende politikk som består av revisjonisme, stormaktssjåvinisme og splittelsesmakeri. Enheten i den sosialistiske leiren og den internasjonale kommunistiske bevegelsen kan bare forsvares og styrkes ved at en holder seg lojalt til marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismen, og ved at en bekjemper den moderne revisjonismen og den moderne dogmatismen, ved at en bekjemper stormaktssjåvinismen og andre former for borgerlig nasjonalisme, ved at en bekjemper sektarisme og splittelsesmakeri, og ved at en gjør dette i handling og ikke bare i ord. Dette er den eneste måten å forsvare og styrke enheten på.

Sett under ett, er situasjonen i verden for tida absolutt utmerket. Den internasjonale kommunistiske bevegelsen har allerede nådd strålende seire, som har skapt en grunnleggende endring i det internasjonale styrkeforholdet mellom klassene. Nå blir den internasjonale kommunistiske bevegelsen angrepet av en skadelig revisjonistisk strømning. Dette er ikke i strid med lovene for den historiske utviklinga. Sjøl om denne strømmingen skaper forbigående vansker for den internasjonale kommunistiske bevegelsen og for noen av broderpartiene, så er det en god ting at revisjonistene har avslørt sine virkelige egenskaper og at vi dermed har fått kampen mellom marxismen-leninismen og revisjonismen.

Marxismen-leninismen vil uten tvil fortsatt vise at den er ungdommelig og livskraftig, og den vil feie fram over hele verden. Den internasjonale kommunistiske bevegelsen vil vokse seg sterkere og mer enhetlig på marxismen-leninismens grunnlag, og det internasjonale proletariats og verdensrevolusjonens sak vil vinne enda mer strålende seire. Den moderne revisjonismen vil uten tvil lide nederlag.

Vi vil råde lederne i SUKP til å tenke rolig gjennom dette: Hva vil det føre til at dere klynger dere til revisjonismen og splittelsesmakeriet? Vi vil gjerne enda en gang rette en alvorlig oppfordring til lederne i SUKP: Vi håper at dere vil være i stand til å gå tilbake til marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalsismen, til de revolusjonære prinsippene i 1957-deklarasjonen og Erklæringa av 1960, og til de retningslinjene for forholdet mellom broderland og broderpartier som er trukket opp i disse dokumentene; — slik at uenighetene blir fjerna og enheten i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og den sosialistiske leiren og enheten mellom Kina og Sovjet blir styrka på dette prinsipielle grunnlaget.

Tross i de alvorlige meningsforskjellene mellom oss og lederne i SUKP, har vi full tillit til den breie medlemsmassen i SUKP og til det sovjetiske folket som vokste fram under ledelse av Lenin og Stalin. Kommunistene og hele folket i Kina vil som før usvikelig arbeide for å bevare enheten mellom Kina og Sovjetunionen, og for å befeste og utvikle videre det dype vennskapet mellom våre to folk.

Kommunister i hele verden, foren dere på marxismen-leninismens grunn!

NOTER

- 1) Engels til Bebel 20. juni 1873, i *Selected Correspondence of Marx and Engels*, Moskva, s. 345.
- 2) Samme sted, s. 346.
- 3) Marx til Bracke 5. mai 1875, i *Karl Marx: Kritikk av Gotha-programmet*, Oslo 1951, s. 8–9.
- 4) Engels til Bebel, samme sted, s. 36.
- 5) Marx til Bracke 5. mai 1875, samme sted, s. 9.
- 6) Marx til Sorge 19. oktober 1877, i *Selected Correspondence of Marx and Engels*, Moskva, s. 376.
- 7) Marx til Sorge 19. september 1879, samme sted, s. 396.
- 8) Marx og Engels til Bebel, Bracke, Liebknecht og andre (rundskriv) 17.–18. september 1879, samme sted, s. 395.
- 9) Engels til Paul Lafargue 7. oktober 1890, sitert i Marx og Engels om litteratur og kunst, fransk utgave, Paris 1954, s. 258.
- 10) V. I. Lenin: Vårt program, i *Marx-Engels-Marxisme*, Oslo 1952, s. 79.
- 11) V. I. Lenin: Om brudd på enheten tilslørt med skrå om enhet, i *Verker i utvalg* bd. 5, Oslo 1957, s. 45 ff.
- 12) V. I. Lenin: Augustblokkens sammenbrudd, i *Samlede verker*, russisk utgave, Moskva, bd. 20, s. 142.
- 13) V. I. Lenin: Enhet, samme sted, s. 211.
- 14) Rosa Luxemburg: Enten – eller, i *Utvalgte taler og skrifter*, tysk utgave, Dietz Verlag, Berlin 1951, bd. 2, s. 534.
- 15) V. I. Lenin: Krigen og det russiske sosialdemokrati, i *Selected Works*, Moskva, bd. 1, s. 403.
- 16) Engels til Bebel 20. juni 1873, i *Selected Correspondence of Marx and Engels*, Moskva, s. 347.
- 17) V. I. Lenin: Om brudd på enheten tilslørt med skrå om enhet, i *Verker i utvalg*, Oslo 1957, s. 45 ff.
- 18) V. I. Lenin: Et brev til bolsjevikenes Zürich-gruppe, i *Collected Works*, Moskva 1963, bd. 8, s. 63 og 64.
- 19) V. I. Lenin: En fransk sosialists ærlige stemme, i *Collected Works*, New York 1930, bd. 18, s. 329.
- 20) Samme sted.
- 21) For den internasjonale kommunistbevegelsens enhet og solidaritet, lederartikkel i *Pravda* 6. desember 1963.
- 22) Jørgen Krustsjovs intervju med Gardner Cowles, redaktør i USA-tidsskriftet *Look*, 20. april 1962; Rapport fra Krustsjov til møtet i Det Øverste Sovjet 12. desember 1962.

- 23) *Openings for Diplomacy: Cracks in the Bolcs*, i *The Nation* 9. februar 1963.
- 24) *Moscow and Peking: How Wide the Split?*, *Newsweek* 26. mars 1962.
- 25) *With Test-Ban Treaty – Has Krushchev Changed His Ways?*, *U. S. News and World Report* 30. september 1963.
- 26) *Communist Unity seen in U. S. as Thing of the Past*, *London Times* 17. januar 1962.
- 27) *The Periscope*, *Newsweek* 1. juli 1963.
- 28) Den internasjonale situasjon og våre oppgaver, resolusjon vedtatt på Gjenforeningskongressen til trotskistenes såkalte Fjerde Internasjonale i juni 1963, i *Fourth International* nr. 17, oktober–desember 1963, s. 47.
- 29) Den nye fasen i den russiske revolusjon og stalinismens krise, resolusjon vedtatt på et møte i Nasjonalkomiteen til det trotskistiske Sosialistiske Arbeiderparti i USA, 13.–15. april 1956, i *The 20th Congress (C. P. S. U.) and World Trotskyism*, New Park Publications Ltd. London, 1957, s. 36.
- 30) Gjentakelsene på SUKP's 22. kongress, resolusjon vedtatt av det internasjonale sekretariatet i trotskistenes såkalte Fjerde Internasjonale, 5. desember 1961, i *Fourth International* nr. 14, vinternummer, 1961–62, s. 25.
- 31) V. I. Lenin: Den internasjonale situasjon og Den Kommunistiske Internasjonals grunnleggende oppgaver, i *Selected Works*, New York, bd. 10, s. 196.
- 32) J. Stalin: Tale på den 19. partikongressen, engelsk utgave, Moskva 1952, s. 9.
- 33) Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje. Brevet fra sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti – svar på brevet fra sentralkomiteen i Sovjetunionens Kommunistiske Parti av 30. mars 1963, Oslo 1963, s. 13.
- 34) V. I. Lenin: Den internasjonale sosialistkongressen i Stuttgart, i *Selected Works*, New York, bd. 4, s. 315.
- 35) V. I. Lenin: Forord til pamfletten av Voikov (A. V. Lunacharsky) om partiets holdning til fagforeningene, i *Collected Works*, Moskva 1962, bd. 13, s. 165.
- 36) F. Engels: Innledning til Den tyske bondekrig, i *Selected Works of Marx and Engels*, Moskva, bd. 1, s. 653–654.
- 37) V. I. Lenin: Den tredje internasjonale og dens plass i historien, i *Verker i utvalg*, bd. 10, Oslo 1957, s. 146.
- 38) Engels til Bebel 18.–28. mars 1875, i *Karl Marx: Kritikk av Gotha-programmet*, Oslo 1951, s. 32.
- 39) V. I. Lenin: Foredrag om partiprogrammet på RKP(b)s 8. kongress, den 19. mars 1919, i *Verker i utvalg*, bd. 10, Oslo 1957, s. 112–113.
- 40) Krustsjovs tale på banketten til ære for delegasjonene fra broderpartiene i de sosialistiske landene den 4. februar 1960.
- 41) Krustsjovs tale på et møte mellom delegater fra tolv broderpartier i Bukarest den 24. juni 1960.
- 42) V. I. Lening: »De sju' i Dumaen», i *Samlede verker*, 4. russiske utgave, bd. 19, s. 407.
- 43) Samme sted, s. 425.
- 44) V. I. Lenin: Et åpent brev til Boris Souvarine, i *Samlede verker*, 4. russiske utgave, bd. 23, s. 190–191.

- 45) Ernest Burnell i intervju med en korrespondent fra l'Humanite om situasjonen i Kongo, Le Drapeau Rouge (organ for det belgiske kommunistparti) 26. juli 1960.
- 46) Le Drapeau Rouge 22. april 1958.
- 47) Tale av Jean Blume på den føderale kongressen i Brussel 3. desember 1961. Sitert av Jaques Grippa i Le Drapeau Rouge 22. februar 1962.
- 48) Jean Blume i Le Drapeau Rouge, 29. desember 1960.
- 49) Krustsjovs sluttord på SUKP's 22. kongress, 27. oktober 1961, i Documents of the 22nd Congress of the Communist Party of The Soviet Union, Moskva, s. 334; Fanen for vår epoke, leder i Pravda 21. februar 1962.
- 50) Mot nye seire for kommunismen, leder i Kommunist nr. 16, 1961, og Fanen for vår epoke, leder i Pravda 21. februar 1962.
- 51) V. I. Lenin: Enda en gang om Det internasjonale sosialistiske byrået og likvidatorene, i Samlede verker, 4. russiske utgave, bd. 20, Moskva, s. 37.
- 52) Den historiske kongressen til det leninistiske partiet, leder i Pravda, 4. november 1961.

**FØLGENDE KOMMENTARER TIL SUKP'S
SENTRALKOMITES ÅPNE BREV ER UT-
KOMMET PÅ ENGELSK OG VIL ETTER-
HVERT KOMME PÅ NORSK:**

1. — Hvordan meningsforskjellen mellom oss og ledelsen i SUKP har oppstått og utviklet seg
 2. — Spørsmålet om Stalin (er allerede utkommet i »Materiale til spørsmålet om Stalin», 1970-utgaven.)
 3. — Er Jugoslavia et sosialistisk land?
 4. — Neokolonialismens forsvarere
 5. — To ulike linjer i spørsmålet om krig og fred
 6. — Fredelig sameksistens — to diametralt motsatte former for politikk
 7. — SUKP's ledere er vår tids største splittelsesmakere
 8. — Den proletariske revolusjon og Krustsjovs revisjonisme
-